

SUPPORTERUNIONEN FOR BRITISK FOTBALL

HÅNDBOK 2017/18

2 Sport Premium

FÅ TILGANG I DAG!

 Premier
League

Postboks 2660
St. Hanshaugen
N-0131 Oslo

E-post:

post@supporterunionen.no

Hjemmesider:

www.supporterunionen.no
www.banehopper.com

LEDER:

Trond Fuhre
(Birmingham City)

NESTLEDER:

Anders Christensen
(Liverpool)

STYREMEDLEMMER:

Ray Tørnkvist
(Leeds United)

Kev Robin Kristoffersen
(Tottenhams Venner)

Harald Unhjem
(Chelsea FC)

ØKONOMIANSVARLIG:

Finn Morten Steen
(Derby County)

I REDAKSJONEN:

Trond Fuhre
Anders Christensen
Kev Robin Kristoffersen
Ray Tørnkvist
Harald Unhjem
Kjersti Edquist Johansen

Forsidefoto: Magnus Ødegård

FRA LEDEREN

Det er sommer og vi fotballglade nordmenn hviler ut etter nok en herlig sesong på øyeriket. Gleder og sorger følger oss, men du verden og gøy det er å ha et fotballag å være glad i. Interessen for Britisk fotball har aldri vært større i Norge!

SBF har nå fantastiske 110 066 medlemmer og 53 supporterklubber i sine rekker. Hva er årsaken til denne oppgangen? Hovedsvaret ligger hos våre driftige, kunnskapsrike og engasjerte medlemsklubber. Vi kan ikke få fullrost hvilket arbeide de legger ned for å dyrke sin hobby.

I en organisasjon med så dedikerte supportere er det en fryd å være leder og det er ingen grunn til at vi kan øke medlemsmassen. Fordelene med å være medlem er mange. Noe av det viktigste for mange er kjøp av kampbilletter. I Premier League har mange klubber «Sold Out» sesongen igjennom. Da er det veldig greit å være medlem. Du er sikret kampbillett på en eller flere kamper ved ditt medlemskap. En annen stor fordel er de sosiale aktivitetene supporterklubbene har for sine medlemmer. Fellesturer er populært og hva er bedre enn å møte gamle og nye likesinnede på tur. Vi ser også en sterk økning i aktiviteten på sosiale medier. Nyheter kommer raskt ut og kunnskapsnivået blant våre egne er imponerende høyt.

Det er mange klubber, managere og enkeltspillere som skulle fått ekstra ros, men jeg velger meg ut Sheffield United. The Blades rykket opp fra League One til Championship i mai måned og det med stor stil. De vant serien med 14 poeng og fikk totalt 100 poeng. Hele seks sesonger spilte de i League One. En divisjon de ikke hører hjemme! Nå kan de endelig se fram til lokaloppgjørene mot erkefienden Sheffield W.

SBF gjennomfører mange aktiviteter i løpet av et år. Her må Supportercupen nevnes. Gratulerer til Liverpool 1 som vant cupen for tredje året på rad. Exeter City som vant juniorcupen for første gang og en ekstra honnør til Tottenhams Venner som stilte hele fire lag i hovedturneringen.

Banehopperaktiviteten når stadig nye høyder. Besøk vår nettside og la deg begeistre. Av erfaring kan jeg trygt si det kan være like gøy å besøke en klubb nedover i divisjonene. Her kommer du ofte tettere på klubben og deres supportere!

Det å bli årets supporter i Norge er stort! Ulf Arne Larsen fra Oslo er en verdig vinner av årets kåring. Les mer om Leicester City-supporteren i årets håndbok.

Årets Håndbok er økt til 52 sider og det står i god stil med den positive utviklingen av SBF. Vi takker alle bidragsytere og samarbeidspartnere.

Sesongen 2017/18 sparkes snart i gang og vi ønsker alle våre medlemsklubber og medlemmer lykke til med sesongen!

Keep Right On!
Trond Fuhre
Leder SBF

MEDLEMSTALL SBF 2017

Supporterklubb	2016/17	2015/16	Endring
1 Manchester United	42406	40387	2 019
2 Liverpool	39390	37910	1 480
3 Arsenal	7110	6937	173
4 Tottenham Hotspur	5400	4728	672
5 Leeds United	4174	3797	377
6 Manchester City	2087	2048	39
7 Chelsea	1982	1756	226
8 West Ham United	922	836	86
9 Stoke City	753	772	-19
10 Everton	696	366	330
11 Queens Park Rangers	577	596	-19
12 Aston Villa	487	471	16
13 Ipswich Town	473	467	6
14 Newcastle United	431	386	45
15 Derby County	409	407	2
16 Blackburn Rovers	209	216	-7
17 Nottingham Forest	181	140	41
18 Scarborough Athletic	170	154	16
19 Bolton Wanderers	152	147	5
20 Sunderland	150	150	0
21 Celtic	149	120	29
22 Southampton	125	116	9
23 Luton Town	118	40	78
24 Crystal Palace	118	124	-6
25 Fulham	115	110	5
26 Leicester City	108	150	-42
27 Sheffield United	106	100	6
28 Wolverhampton Wanderers	100	129	-29
29 Rochdale	95	71	24
30 Portsmouth	88	84	4
31 Cardiff City	88	88	0
32 Burnley	83	80	3
33 Coventry City	63	43	20
34 Birmingham City	50	75	-25
35 Woking	47	47	0
36 Norwich City	46	126	-80
37 Leyton Orient	42	42	0
38 Brentford	39	41	-2
39 West Bromwich Albion	35	32	3
40 Hibernian	31	63	-32
41 Cheltenham Town	30	24	6
42 Macclesfield Town	30	30	0
43 Fleetwood Town	25	0	25
44 Millwall	25	5	20
45 Exeter City	25	25	0
46 Swansea	24	27	-3
47 Peterborough United	21	2	19
48 AFC Wimbledon	20	20	0
49 Charlton Athletic	16	12	4
50 AFC Bournemouth	16	15	1
51 Barnet	13	9	4
52 Bury	10	0	10
53 Aldershot Town	6	0	6
54 York City	0	8	-8
55 Hull City	0	20	-20
	110066	104549	5 517

FARVEL ANFIELD

▶ AV: ROGER ØDEGÅRD

Det var den 6. november 1982 og klokka var 16.00. Da blåste dommeren for avspark på Goodison Park. Som vanlig satt jeg og titta på kampen. Ved siden av meg hadde jeg fotballkortene, og selv om det var flere år siden de eldste korta hadde gått i trykken, lette jeg bestandig etter noen av fotballkortgutta på skjermen når Tippekampen gikk av stabelen på Normalkanalen (NRK).

Under den forrige tippekampen hadde jeg holdt med Aston Villa, fordi de hadde så fine drakter. Hjemmelaget på skjermen den 6. november spilte i blått, mens bortelaget spilte i rødt, med hvite kraver og syltynne gullstriper som løp loddrett fra kragen på drakta helt ned til shortsene. Jeg bestemte meg for å holde med de røde i denne matchen.

Som tur var, vant de røde 5–0, og en kar med mørk piggsveis, bart og nese på størrelse med et kremmerhus fullt av dundersalt, scoret fire av målene. Jeg var solgt. Til Liverpool Football Club.

Jeg hadde digga fotball generelt i mange år allerede, men ikke funnet noe eget lag – før den 6. november i 1982, rett etter min tiende fødselsdag. Fra denne dagen var Liverpool-korta prioritert. Jeg spilte dem aldri bort, og jeg bytta til meg Liverpool-kort, og kjøpte dem, enten av kompiser eller via annonser i Norsk Ukeblad.

Etter hvert ble også Panini Football 83 tilgjengelig i Aurskog bokhandel. Her kunne du kjøpe klistremerker som kunne klebes inn i albumet. Hvert 1. divisjonslag hadde ei dobbeltside. På forsida, var mannen med barten fra Goodison. Han het Ian Rush. Da karrieren hans var over hadde han bøttet inn 346 mål for Liverpool Football Club – en rekord han holder ennå.

Om trofeene kom i bøtter og spann utover 1980-tallet. Det hadde de ikke gjort dersom jeg hadde valgt

Aston Villa. Ligagull i 1983, 84, 86, 88 og 1990. F.A.-cuppull i 1986 og 89. Ligacuppull i 1983 og 84. Europacuppull i 1984.

Innimellom kom det store nedturer, som da 39 italienerne omkom da Liverpool møtte Juventus på Heysel stadion i Brussel en skjebnesvanger maidag i 1985.

15. april i 1989 døde 96 Liverpool-supportere på Hillsborough i Sheffield da Liverpool møtte Nottingham Forest til semifinale i F.A.-cupen. Først nå, 27 år seinere, har skylda blitt plassert der den hører hjemme: Hos politiet, som åpnet alle sluser og slapp inn altfor mange folk på tribunen, slik at folk ble kvalt mot gjerdene som Thatcher-regimet hadde sørget for å reise på alle store stadioner på øyriket.

Behandler du folk som kveg, oppfører de seg som kveg. Men folk oppførte seg ikke som kveg denne lørdagen i det forrige årtusenet i Sheffield i Storbritannia. De prøvde bare å overleve. Politiet prøvde å legge skylda på fansen, og en tabloid-avis fra London vi ikke skal nevne ved navn diktet opp historier om at fansen pissert på og plyndret sine døde kamerater mens redningsarbeidet pågikk rundt dem.

I klassesamfunnet i Storbritannia er det den sterkeste, les: Rikestes rett som gjelder, men 27 år med hardt arbeid for rettferdigheten ga endelig resultater.

Jeg husker hvor jeg var klokka 16.00 den 15. april i 1989. Jeg og kompisen min Petter satt i kjellerstuegutterommet hans på Aursmoen og hadde tuna inn BBC på radioen. Ingen av oss hadde TV3, der matchen ble vist. Vi rakk å høre at Peter Beardsley skjøt i tverrliggeren etter få minutter. Men rett etterpå ble kampen avbrutt. Da vi møtte andre kompiser som hadde sett kampen på fjernsynet, på diskoteket La Gondola i

Fetsund utpå kvelden, fikk vi høre om de forferdelige scenene. Fotball var plutselig ikke så viktig lenger. Dersom noen hadde fortalt meg at Liverpool ikke skulle vinne et eneste ligagull i løpet de neste 26 årene i 1990, hadde jeg bare glist rått av dem. Selv om vi, for jeg sier vi, fansen og laget er ett, har vunnet noen cupgull, og et par europacupturneringer i mellomtida, er det Ligaen som er brødet og smøret vårt. Det lærte vi av skaperen av det moderne Liverpool, manageren Bill Shankly, som tok laget opp fra 2. divisjon i 1959, til å bli Europas beste lag.

Fra 1991 fram til dags dato har Manchester United vasset i like mange trofeer som Liverpool gjorde i sin storhetsperiode fra 1964 til 1990. Likevel er Liverpool Supporters' Club Scandinavian Branch fortsatt større enn De Røde Djevlenes ekvivalent i Skandinavia. Dette har mer å gjøre med arv enn miljø.

Veldig mange Liverpool-fans er født på 1960- eller 1970-tallet. Det er nå engang slik at vi er medgangs-supportere de fleste av oss. Ungene våre, derimot, de har ikke hatt noe valg. Da min førstefødte, Oliver, kom til verden i 2002, meldte jeg ham inn i supporterklubben da han var tre uker gammel.

Yngstemann Håvard ble meldt inn ei uke etter fødselen i 2006. Til tross for at han har nesten hele fornavnet til Liverpool i fornavnet sitt, har aldri Oliver vært spesielt interessert i fotball, så han brydde seg ikke om at nesten alle de fotballinteresserte gutta i klassen hans gikk rundt med Manchester United-emblemet på brystkassa.

Håvard er derimot i ferd med å bli like hekta som meg, så han må leve med klassekompisenes og lagkameratene på AFSK G10s kommentarer om at han holder med et lag som ikke vinner kampene sine hver eneste helg. Jeg har lært gutten at det kun er troløse hunder en ikke kan stole på som holder med det laget som vinner hele tida. Det er uansett flaks at vi holder med et lag som vinner et trofé i ny og ne. Vi kunne holdt med Aston Villa. Som sagt.

I dag er det kjærligheten til fotball som spill som holder gløden min oppe. Det tok nesten 17 år fra jeg begynte å elske Liverpool Football Club fram til jeg kom meg til Anfield. Det var i mars 1999. Jeg og

kompisene mine Rune, Vidar og Bellmann (The Liverpool Four) sto på The Kop, blant Liverpools mest garvede supportere, og så Liverpool slå Everton 3–2. Før kampen var vi på The Albert, puben som ligger vegg-i-vegg med Anfield, og sang sanger med den mest ihuga, lokale Liverpool-fansen: «We hate Nottingham Forest, we hate Chelsea too – this shit! We hate manunited, but Liverpool, we love you!» Dette var det helt store. Vi var kommet hjem.

Inne på Anfield ble vi servert middag, og ingen ringere enn Liverpool-legendene David Johnson og Sammy Lee – karer vi hadde en rekke fotballkort av – var til stede. Da jeg spurte Johnson om å ta bilde, henta han en stol. Han var nemlig to hoder lavere enn meg, så han sto på stolen ved siden av meg, da var vi like høye. Også jeg som trudde at det var jeg som så opp til ham!

Da nesten hele stadion sang You'll Never Walk Alone, reiste nakkehåra seg, og tårene rant i strie strømmer.

Robbie Fowler, som hadde blitt beskyldt av Everton-fans for å bruke kokain, sniffet krittet på linja rett foran Everton-fansen etter at han hadde satt inn 2–0 på straffe. Det kokte på stadion. Steven Gerrard var bare guttungen, men han kom inn på høyre back

og redda på streken to ganger på overtid. Fem minutter hadde dommeren lagt til. Pipekonserten i disse fem minuttene var øredøvende, men The Reds dro iland en 3–2-seier.

Skandinaver var fortsatt eksotisk på tribunen. Vanlige arbeidsfolk fra Liverpool hadde fortsatt råd til å gå på kamp. Stemningen var elektrisk. Det var det største jeg hadde opplevd. Det var nesten åndelig. Og det var noe helt annet enn Finstadplassen. For å si det sånn.

Året etter dro The Liverpool Four over igjen, og så Liverpool og Everton spille 1–1, trøkket var omtrent det samme, og vi begynte å føle oss lokalkjente i Liverpool, som – til tross for 400.000 innbyggere, virket mest som en koselig småby, med et konsentrert sentrum og hyggelige mennesker som smilte og lo overalt.

Det skulle gå ti år før jeg var tilbake. Det var i januar i 2010. The Liverpool Four hadde fordoblet seg denne gangen, og denne gangen leide vi leilighet i Colquitt Street. Stikkord for eskapaden var Liverpool-Everton på Anfield nok engang, store doser sambuca, Ring of Fire, Phil Neal og Jimmy Case. De to siste karene var europacupmestere flere ganger, men var ikke høye på pæra av den grunn. De slo jovialt av en prat med

oss før kampen, under en middag på The Sandon, puben der Liverpool ble stiftet i 1892.

Men selve matchen ble et antiklimaks. Vi fikk plasser der vi nesten ikke så banen, og trøkket fra 1999 og 2000 var nesten borte. At Evertons Arteta utlignet to minutter før slutt, gjorde ikke saken bedre.

På disse ti årene hadde lønningene til spillerne steget betraktelig. Mange tjente nesten en million kroner i uka. Det er supporterne som betaler lønningene deres – gjennom stadig dyrere kampbilletter og betalingsfjernsyn. Og vi var med på dansen rundt gullkalven, ved å ta turen. Det krydde av skandinaver, særlig nordmenn, utenfor og på stadion. Folk som er til stede på kamp som om det skulle vært en teaterforestilling. Et sted du kommer for å bli underholdt. Du er der for å oppleve stemningen, ikke for å bidra til den.

Vanlige arbeidsfolk/arbeidsledige (som det er mange av) i Liverpool har ikke nubbetjangs til å betale mellom 500 og 1.000 kroner for en kampbillett annenhver uke. Snart finnes det ingen lokale gutter på laget scouserne kan identifisere seg med lenger heller. Fotball er ikke folkets sport lenger. Stemningen, syngingen, desperasjonen, og negative elementer som slåssing og ukvemsord, for all del, er snart utryddet fra tribunene.

Ute på matta løper spillerne og fikser på sveisen sin, mens de tripper rundt i rosa fotballsko, og legger seg ned så fort noen puster på dem. Nei, i 2010, syntes jeg det var turen til Storbritannia – vår nærmeste allierte gjennom århundrer, som var stas.

Jeg elsker ølen, musikken, humoren og folket der borte. Og fotballen. Men jeg var usikker på om den kom først i rekka lenger. I 2016 har jeg ikke lenger kanalene som sender Premier League. Og jeg savner dem ikke heller.

Jeg ser en Europaliga-kamp på Max inimellom, og blir som regel minna ganske kjapt på at jeg elsker spillet fotball. Men sjelen er borte. Biljardbaner der ikke et gresstrå ligger feil. Strigla fans som kan er engasjerte når de blir vist på storskjermen. Overbetalte spillere. Korrupte internasjonale og nasjonale forbund.

Jeg hadde uansett lovet gutta mine tur en vakker dag. I dag er karene mine henholdsvis ni og 13 år gamle, så tida var inne. Den vakre dagen opprant fredag 22. april. Jeg var den eneste av The Liverpool Four som var igjen. Istedet hadde vi med oss to andre familier. Vi var ni til sammen.

Vi ankom Liverpool i en maxitaxi, som hentet oss i London. Radisson Blu Hotel, nesten nede ved Albert Docks ved elva Mersey, var hjemmet vårt under oppholdet. Fra fjerde etasje så vi rett ut på Mersey, som nå badet i et vakkert gult lys, fra sola som var i ferd med å gå ned. Gutta var begeistra.

Etter et utsøkt måltid på en brasiliansk restaurant, der kjøttstulen virkelig fikk stilt seg, var det rett i seng.

Lørdagen kom med solskinn. Vi tar drosjebil opp til Anfield. Sjåføren forteller at han hadde kjørt Phil Neal opp til Anfield tidligere samme dag. Før middagen i The Boot Room inne på Anfield, der vi skulle få treffe en legende, rekker vi en tur på The Albert. Det var flest turister der inne. Ølen blir servert i plastglass. Gutta kjøper pins av ei dame og fester de stolt på jakkeslaget. Jeg ser stjerner i øynene til minstemann og glemmer skuffelsen over plastglass og mangel på stemning på puben temmelig kjapt.

Når vi får satt oss i The Boot Room litt etterpå, ser vi et kjent fjes ved et av de andre bordene. Vi er heldige i dag. En av de aller største legendene har velsignet oss med sitt nærvær. Terry McDermott. Mannen som drakk til han stupte kvelden før kampene, men som uanstrengt løp desidert mest av alle dagen derpå.

En hurragutt med seks ligagull og tre europacupgull i beltet. Jeg er driternvøs idet jeg tar med Håvard bort til karen for å be om autograf. Terry viser seg å være like vennlig som han ser ut. «I've loved you since I was a little boy», stotrer jeg fram. Tælan Terry gliser og strekker seg for å klappe meg på huet og repliserer «And now you're a BIG boy». Håvard blir kjapt på fornavn med Terry og får tilnavnet Howard. Legenden signerer program og drakt, og da jeg spør karen, som også har en fortid i Newcastle, som Liverpool møter et par timer etterpå, hvem han holder med, tenker han seg om før han svarer: «Let's hope for a draw!»

Etter middagen har vi tre kvarter på å finne plassene våre, på Anfield Road upper, bak det ene målet – på motsatt side av The Kop. Vi går forbi blomstene og flammen ved minnesmerket for Hillsborough og kommer oss inn på stadion.

Vi har plasser høyt oppe, og det føles godt å være tilbake. Idet 45.000 tilskuere, minus noen tusen fra Newcastle, synger You'll Never Walk Alone, renner tårene, akkurat som i 1999. Håvard holder på å sprekke av stolthet ved siden av meg. Dette vil han huske så lenge han lever.

Newcastles manager heter Rafael Benitez, en mann som trente Liverpool til Champions League-gull i 2005. Han får en kongelig velkomst og stor applaus av det rause Anfield-publikumet.

Newcastle spiller vanligvis i sebradrakter, men har nå på seg sin andre bortedrakt, med hvite og turkise farger. De ser ut som frisørlandslaget til Frankrike. I gamle dager spilte en kun i bortedraktene dersom det var draktlikhet med motstanderen. Nå skal fansen loppes for ytterligere pund, ved å lure dem til å kjøpe denne drakta. Fotballstadionene i vår tid har blitt til catwalker med en eim av parfyme og hårgelé.

Så er kampen i gang. Etter ett minutt tverrvender Liverpools spydspiss Daniel Sturridge på 16 meter og dunker inn 1-0. Stadion revner i vill jubel.

Etter en halvtime setter Lallana ballen inn i krysset fra 17 meter etter fint småspill. En riktig røkare, som svensken ville sagt. 2-0. Vi er sikre på seier. Det er bare et spørsmål om hvor stor seieren skal bli. Tror vi.

Men blant de 11 røde som starter kampen finnes det flere spillere vi ikke har hørt om engang. Torsdagen etter spiller Liverpool semifinale i Europa League. Flere av de beste spillerne spares til denne kampen.

Dette hadde vært uhørt på 1980-tallet. Man stilte det beste laget i alle konkurransekamper. Basta. Innbyttere ble bare brukt ved dødsfall.

I pausa går vi på do, og mens jeg siler potetene tenker jeg at det jaggu var lite synging og liv og røre på tribunen mellom målene. Newcastle-fansens

fåtallige tusen rett under oss på tribunen overdøvede ofte resten av stadion med sangene sine.

I pausa har comeback-kongen Benitez sikkert servert sine gutter noen velvalgte ord. Kampbildet snur totalt. Newcastle tar over, og reduserer til 1–2 tidlig i omgangen.

Etter et hjørnespark scorer Origi 3–1 for Liverpool, i målet vi sitter over, men blir avblåst for offside. Ikke lenge etterpå scorer bortelaget 2–2, og luften går ut av ballongen. Coutinho kommer inn med 20 minutter igjen, men rekker ikke å markere seg. Det blir lagt til tre minutter.

Liverpool-forsvaret triller ball og ingen går på løp på slutten. Det virker som om laget er fornøyd med ett poeng mot bunnlaget. Spillerne rusler utpå matta. Det er rett før jeg reiser meg og brøler «Se og rør på beina, da, overbetalte jævler!», men så kommer jeg på at det er barn til stede, og setter meg igjen.

Etter kampen går vi med bøyde hoder ut av Anfield. Oliver brydde seg ikke så mye om hvordan det gikk, men han får opp humøret litt igjen, da han ytrer følgende trøstende ord: «Jaja, Liverpool tapte ikke i alle fall, da. Husk på det».

Idet vi kommer ut fra stadion kommer Newcastle-fansen forbi. De jubler som om de skulle ha vunnet VM. Laget kjemper for å unngå nedrykk, og det ene poenget kan bli avgjørende. Det er kun engelskmenn i følget, og jeg tenker at det ikke er blant spillerne eller i klubbledelsen som fotballens sjel lever. Det er blant fansen.

LIVERPOOL FC
STIFTET: 15. MARS 1892

Vi heier på draktene – ikke spillerne. Spillerne kommer og går, men fansen består. Når vi går forbi parkeringsplassen utenfor Anfield, kom jeg på at Levi Henriksen ba meg se etter ladaen til Phil Neal før vi dro. Noen kompiser av Henriksen hadde sett Neal sette seg inn i en slik doning da de besøkte Anfield i 1978. Det står ingen ladaer utenfor stadionet, men vi ser både porscher, lamborghini'er og teslaer. Dagens spillere har råd til å kjøpe en bil i uka med lønna de hever.

Etter kampen handler jeg Hitachi-drakta fra 1979–80, av den typen Terry McDermott spilte i da han fikk tilnavnet Ghost, for måten han plutselig dukka opp i scoringsposisjon inne i boksen etter et lungesprengende løp. Akkurat som da han scoret 1–0 på Olympiastadion i Roma i serievinnercupfinalen mot Borussia Mönchengladbach i 1977.

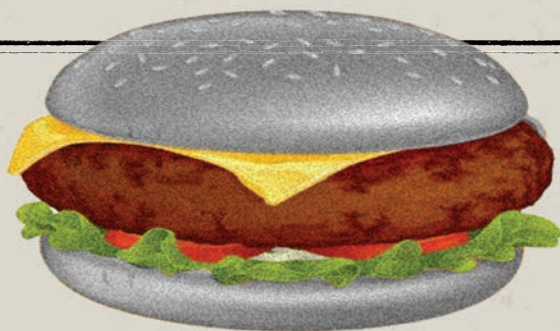
Jeg skal ikke vaske hånda jeg hilste på Terry med før sesongen er over. Gutta mine syntes turen var en innertier. Jeg også. Men selve kampen er ikke så viktig lenger.

Idet vi tar farvel med Anfield og setter oss inn i en cab, tenker jeg at jeg definitivt skal tilbake til Liverpool igjen en gang, både med og uten gutta mine. Dersom jeg vil tilbake til Anfield, drar jeg like gjerne med en spektralstein tilbake til 1999 som i nåtida.

Fotballens sjel er blitt pill råtten, og jeg er med på å bidra til det. Ved å betale svinedyrt for inngangsbilletten på Anfield, bidro jeg til å opprettholde de skammelig høye lønningene dagens Liverpool-spillere hever. Jeg erklærer meg skyldig – i å elske fotball. Et spill. En lek. Guttestreker, vil kanskje noen si. Leken er ikke god lenger. Dessverre. Farvel Anfield.

FOOD & SPORTS

and good drinks

THE SCOTSMAN HAR
TRADISJONSRIK PUBMAT
PÅ MENYEN!

Mat serveres fra
kl. 11.30 - 22.30: mandag - lørdag
kl. 12.00 - 22.30: søndag

I kjelleren viser vi fotball og alle de store sportsarrangementene på våre mange tv-skjermer.

SHUFFLEBOARD

Vi har to European Standard shuffleboard i kjelleren. Ta med deg noen venner og kom innom for et spill og noe godt i glasset.

ÅPNINGSTIDER I KJELLEREN:

Mandag - Torsdag: 17.00 - 00.00

Fredag: 17.00 - 03.00

Lørdag: 13.00 - 03.00

Søndag: 14.00 - 22.00

SPILL TIL
HALV PRIS
hver man.til fre.
17:00 - 22:00

THE SCOTSMAN
Since 1974

ÅRETS SUPPORTER 2016/17: **ULF ARNE LARSEN (LEICESTER CITY)**

► AV: ANDERS CHRISTENSEN

Årets supporter, 60-år gamle Ulf Arne Larsen fra Oppsal, er en kjent skikkelse i bybildet i Oslo, der han til daglig jobber som vinduspusser. Med sine tatoveringer og blå Leicester-lue som en del av arbeidsuniformen er det heller igjen tvil om hvor hans hjerte hører hjemme – nemlig hos klubben som sto for tidenes sensasjon i engelsk fotball da de mot alle odds hentet hjem ligatropheet i 2015/16-sesongen.

Ulf har fulgt sitt kjære Leicester siden slutten av 60-tallet, og siden den gang har han fulgt klubben i tykt og tynt. Fra slutten av 90-tallet har han også hatt sesongkort på hos The Foxes, så det er litt av en berg-og-dal-bane han har vært med på med både nedrykk, opprykk, ligacuptriumf, det sensasjonelle seriegullet i fjor og spill i Champions League sist sesong. Hans likesinnede i Leicester Supporters' Club Scandinavian Branch anser Larsen som en nestor i supporterklubben, der han også har blitt valgt til æresmedlem. Alle som har hatt glede av å reise på tur med Ulf verdsetter hans fotballkompetanse og gode humør. Han er alltid hjelpelig med billetter om noen skulle ha behov for det, og med sine 128 Leicester-kamper totalt fungerer han også som den perfekte guide når supporterklubben eller andre besøkende er på tur i Midlands-byen.

Hva synes du om å få denne utmerkelsen etter så mange år som Leicester-supporter?

Dette er rett og slett utrolig morsomt. Det var min gode venn Harald Venes i Leicesters supporterklubb som nominerte meg, og bare det syntes jeg var stort i seg selv. Dette er noe jeg setter enormt pris på, men først og fremst er det utrolig hyggelig.

Hvorfor ble det nettopp Leicester for deg?

Det var uten tvil tippematchen med Arne Scheie & Co som bidro til den store interessen for engelsk fotball, og Leicester hadde den gangen på slutten av 60- og tidlig på 70-tallet et veldig talentfullt lag som spilte morsom og underholdende fotball. De hadde lite penger sammenlignet med de største klubbene, men var flinke til å få fram gode spillere. Frank Worthington var helt klart den store helten den gangen jeg begynte å følge med, men også en spiller som Mark Wallington i mål var en stor favoritt. Jeg var vel også den eneste i klassen som holdt med Leicester, og det var jo også litt kult.

Når reiste du over første gang og hvor mange turer har det blitt totalt?

Første gang jeg dro over var i 1976, mot Tottenham på White Hart Lane. Den gangen var det mye enklere

å skaffe billetter enn i dag, og jeg husker at vi kjøpte billetter i luka til fem pund stykket før kampen. Kampen endte 1–1, og Steve Kember scoret for Leicester. Min første tur til Leicester var faktisk så sent som i 1996, men så tok det av til gangs. På slutten av 90-tallet var jeg over på mange viktige kamper, og som regel har det blitt rundt 4–5 turer pr. sesong siden dette. I skrivende stund er jeg oppe i 128 Leicester-kamper.

Hvordan opplevde du 2015/16-sesongen, da nedrykkskandidaten Leicester sto for kanskje tidenes sensasjon i engelsk fotball, og hvilke andre høydepunkter vil du trekke fram fra din lange supporterkarriere?

Det som skjedde var bare helt sjukt. Da vinter ble til vår og vi fortsatt toppet tabellen, følte jeg at vi hadde et berettiget håp om en topp 4-plassering. Bare det ville vært helt vanvittig. Tenk deg lille Leicester i Champions League! Men toget ville rett og slett ikke la seg stoppe, og absolutt alt gikk på skinner. Ryan Marez og Jamie Vardy var de store stjernene som ga oss det lille ekstra, samtidig som laget var jevn besatt og vi var heldige med skader. Jeg satt hjemme i min egen stue og så på at Tottenham bare greide uavgjort mot Chelsea, og dermed var ligagullet et faktum. Helt vanvittig! Ellers var det stort å følge Leicester i Champions League sesongen som gikk, og utrolig morsomt å reise på bortekamper mot europeiske storheter. Jeg synes også at vi gjorde en veldig god figur ute i Europa, selv om ligasesongen totalt sett var en skuffelse sammenlignet med sesongen før. Jeg må også trekke fram ligacuptriumfen i 2000 da vi slo Tranmere i finalen og opprykkene i 1994, 1996, 2003, 2009 (fra League One) og 2014 som store og viktige øyeblikk for meg og for klubben.

Etter forrige sesongs sensasjonelle seriegull – har du tro på at du vil få oppleve noe lignende igjen?

Akkurat det blir nok veldig vanskelig – såpass ærlig må jeg være. Men jeg har et berettiget håp om at vi i hvert fall på sikt skal kunne klare å etablere oss på øvre halvdel av tabellen. Klubben har penger, og hvis det satses riktig, så tror jeg absolutt at dette er innenfor rekkevidde. Samtidig vet jeg at veien ned igjen er kort og at plutselig er man nede i sumpen igjen før man vet ordet av det. Det kunne gått skikkelig galt denne sesongen om man ikke hadde tatt grep, og man trenger ikke se lenger enn til Leeds og Blackburn for å bli minnet på at intet tre vokser inn i himmelen.

Hva tenkte du da Claudio Ranieri, mannen som ledet dere til seriegull i 2016, fikk sparken, og hva tenker du nå som du har fått det hele litt på avstand?

I fotballen nytter det ikke å leve på tidligere meritter, selv ikke for Ranieri, og da man så hvordan det hele var i ferd med å ende, så syntes jeg det var en helt riktig avgjørelse. Jeg vet at meningene var delte, men jeg ble rett og slett lei av å høre de samme unnskyldningene og de samme klisjeene fra Ranieri etter hvert tap, og vi var bare nødt til å gjøre noe for å unngå nedrykk. Ansettelsen av Shakespeare var nok riktig der og da, og jeg synes også at han fortjener sjansen videre ut i fra den jobben han gjorde mot slutten av sesongen. Om han er rett mann for Leicester i fremtiden vet jeg rett og slett ikke, men han fortjener en sjanse til å vise hva han er god for. Personlig kunne jeg tenkt meg en type som Brendan Rodgers, men akkurat nå virker ikke det så veldig sannsynlig.

Hva synes du om Leicester som by, og har du noen favorittpuber?

Jeg har etter hvert blitt veldig godt kjent med Leicester som by, og jeg kan vel si at jeg etter alle mine besøk nå kjenner byen ut og inn. Det er en veldig koselig by med mange hyggelige puber. Jeg har en fast pub jeg besøker på kampdag, men ellers blir det mye forskjellig. Folkene i byen er også veldig åpne og hyggelige, og de er lette å komme i kontakt med. Jeg har fått mange engelske venner som jeg treffer når jeg er på balløya.

Har du noen synspunkter på SBF og den jobben organisasjonen gjør for tilhengere av engelsk fotball i Norge?

Jeg synes supporterunionen gjør en veldig god og viktig jobb. Jeg har vært med på noen av quizene som har vært arrangert, selv om det er lenge siden nå, og det har vært veldig morsomme kvelder. Også har vi jo supportercupen, som etter hvert har blitt et skikkelig imponerende arrangement. Dessverre er

det lenge siden jeg har vært med som deltager der, og det spørs nok om den gamle kroppen min hadde tålt det i dag.

Til slutt – tror du at dagens og fremtidens unge og håpefulle vil ha et like lidenskapelig forhold til engelsk fotball som de som vokste opp på 70- og 80-tallet, eller tror du at impulsene fra andre ligaer blir for sterke?

Ja, det tror jeg så absolutt. Engelsk fotball står i en særstilling her hjemme på berget, og det tror jeg vil komme til å fortsette. Det er absolutt ingenting som kan måle seg med engelsk fotball. Jeg har prøvd å se litt spansk fotball av og til, men det blir kjedelige greier i forhold. Der er det jo bare noen få lag som klarer å hevde seg. Engelsk fotball ligger forankret i den norske folkesjela, og i tillegg får man jo nå alt rett inn i stua. Så jeg kan ikke se for meg at andre ligaer skal kunne bli noen seriøse utfordrer til engelsk fotball for oss nordmenn. Det er engelsk fotball som gjelder for oss nordmenn.

SBFs SOMMERNØTTER

▶ AV: KEV ROBIN KRISTOFFERSEN

1. Hva heter Bournemouth-spilleren på bildet?
 - a. Charlie Daniels
 - b. Adam Smith
 - c. Dan Gosling
 - d. Andrew Surman
2. Hvilke fem spillere hadde tosifret med assist i Premier League?
3. Hvilken klubb hadde dårligst målforskjell i Premier League?
4. Hvilken skandinav skorte flest mål i Premier League?
5. Hvilket firma var draktsponsor til Manchester United?
6. Hvor mange lag hadde positiv målforskjell i Premier League?
7. Hvilken manager var den første som fikk sparken i Premier League?
8. Hvem ble toppscorer i Championship?
9. Hvilke tre lag rykket opp fra Championship?
10. Hva heter hjemmebanen til Huddersfield?
11. Hvor er Uwe Rösler manager?
12. Hvilken klubb vant League One?
13. Hvem vant «play-off» i League One (og spiller i Championship neste sesong)?
14. Hvilken klubb endte på sisteplass i League Two?
15. Hva heter stadion på bildet?

1.

15.

Fasti: 1. a (Charlie Daniels), 2. Kevin De Bruyne (18), Christian Eriksen (15), Gylfi Sigurdsson (13),
Cesc Fàbregas (12) og Alexis Sánchez (10) 3. Hull (-43) 4. Zlatan Ibrahimovic (17) 5. Chevrolet 6. 7 (Chelsea,
Tottenham, Man. City, Liverpool, Arsenal, Man. Utd, Everton) 7. Francesco Guidolin (Swansea) 8. Chris Wood
(Leeds) 9. Newcastle, Brighton og Huddersfield 10. Kirklees Stadium 11. Fleetwood Town 12. Sheffield United
13. Millwall 14. Leyton Orient 15. Brisbane Road (Leyton Orient)

FØLG LANDSLAGET HØSTEN 2017

VM-KVALIFISERING

NORGE - ASERBAJDSJAN

FREDAG 01.09. KL. 20.45
ULLEVAAL STADION

VM-KVALIFISERING

NORGE - NORD-IRLAND

SØNDAG 08.10. KL. 20.45
ULLEVAAL STADION

BILLETTINFORMASJON:

ticketmaster.no

bama

NORSK TIPPING

FRODE TRULSRUD BERG EN AV NORGES RÅEST

AV: RAY TØRNKVIST

Banehopping har blitt mer og mer populært for de som elsker Britisk fotball. Hva er årsaken til at over 600 registrerte banehoppere reiser rundt og besøker baner i løpet av sesongen. Grunnene er mange, men at kampene blir spred utover uka er nok noe av grunnen. Det flyttes hele tiden kamper og dermed blir det tid til å se fotball andre steder en der ditt favorittlag spiller. For ca 50 år siden var banehopping noe bare pensjonister og folk som var litt rare som gjorde. Alle kampene startet lørdag klokken 15.00, og skulle du samle baner ble det tungvint og tok lang tid. Nå er alt så mye lettere, både med reiser og mer fritid. Av de registrerte banehopperne har vi tatt en prat med en «ekte» Groudhopper som har hele 190 av de 203 banene som er tellende for sesongen 2016-17.

Dette sier Frode om seg selv:

Jeg er en 39 år gammel Tottenham- og Strømsgodset-supporter bosatt på Tranby i Buskerud. Jobben som lærer i ungdomsskolen passer godt å kombinere med banehopper-turer til Storbritannia i feriene.

Hvordan ble du opptatt av banehopping?

Interessen for engelsk fotball har alltid vært der, men den første ordentlige fotballferien tok jeg først i romjula 2008. Da besøkte jeg og broren min Birmingham, Blackpool og Hull. Det var nok til at jeg ble hekta, så jeg bestilte raskt turer i vinterferien og påsken 2009.

Hva er fasinerende med det?

Alt fra planleggingsfasen hvor jeg velger ut fra terminlista for alle de seks øverste nivåene i England og de fire øverste i Skottland, til å bli kjent med nye byer og mindre steder. tradisjonene knyttet til kampdagen og selvfølgelig selve kampen.

Reiser du alene, eller mest sammen med andre?

Jeg reiser stort sett alene, men har enkelte ganger hatt med meg broren og faren min, i tillegg til en fast høsttur med lærerkolleger.

Hvor mange ganger har du sett laget ditt i England?

30 ganger – de aller fleste på White Hart Lane.

Er du mange ganger over i England pr sesong?

Som lærer bruker jeg som nevnt alle skoleferiene. Etter hvert har det også blitt en helg en gang i blant, så i sum blir det vel 8–10 ganger per sesong.

Du har jo jobbet der. Kan jo fortelle litt om den tiden?

Det var i 2015–2016-sesongen og jeg fikk totalt med meg rundt 120 kamper. Flere helger ble det dagsturer til Skottland – første toget fra Euston Station og siste toget sørover igjen. Vanligvis liker jeg å ha bedre tid i byen jeg drar til, men det var en god mulighet til å få nye baner som jeg måtte utnytte. I april og mai så jeg fotballkamp 23 dager på rad og var innom alle ligaene fra Premier League til og med North Berks League Division 4 på nivå 14. Om jeg ser kamp med 20 000 eller 200 tilskuere har ikke så mye å si. Det er så utrolig mange klubber på lavere nivåer med sjel og stort engasjement blant tilskuere, frivillige og ansatte i klubben. Å ha muligheten til å se Tottenham så ofte jeg ville, var imidlertid det aller beste med å bo i England og det jeg savner mest i dag. Torsdagskveldene med Europaliga var spesielt morsomme da det ikke var så mange «turister» der, noe som kanskje bidro til en bedre stemning. Når det er sagt, synes jeg den sesongen var et lite vendepunkt med tanke på publikumsstøtte. Selvfølgelig gir publikum det lille ekstra når det står om topplassering, men jeg følte at også når det butta i mot var fansen mer støttende enn jeg har opplevd tidligere. Fjorårets sesong endte med 53 poeng hjemmelaget var ubeseiret og det er liten tvil om at Spurs-gutta følte seg hjemme på the Lane. Jeg tror det skal bli vanskelig å være i nærheten av den statistikken på Wembley i år.

Hva er målet framover, er det full pott på lista?

Helt klart full pott, men jeg har ingen planer om å klare det i løpet av denne sesongen – er fornøyd hvis det blir ti nye banebesøk.

Favoritt besøk?

Siste besøk på White Hart Lane må nevnes. 4–0 mot Stoke og hat-trick av Harry Kane. Det var på høy tid – og i siste liten – med en omvisning inne på stadion også.

E BANEHOPPERE

Trist at stadion nå er revet, men jeg liker at vi bygger nytt på samme sted. Ellers likte jeg veldig godt Boston på østkysten. Klubben må kunne kalles en «sleeping Non-League giant». Interessen er stor og det var veldig godt stemning på tribunen med rundt 1500 på plass.

Den dårligste banen du har vært på?

Stemmingsmessig er det Goodison Park, men det hadde garantert vært mye mer trøkk på tribunen hvis Manchester United eller Liverpool var motstander og ikke West Ham.

Stadion jeg synes egner seg minst for fotball må være Central Park i Cowdenbeath, Skottland. Rundt selve fotballbanen er det en motorsportbane, så avstanden til banen blir stor og et høyt nettinggjerd gjør ikke inntrykket noe bedre.

Hva gjør banehopping med deg?

Hvert nytt sted og hver ny stadion er en unik opplevelse. Jeg møter mennesker som forteller engasjert om klubben i deres hjerte. Alt dette setter spor og jeg har mange veldig gode minner fra banehoppingen.

Hva er viktigst med et nytt banebesøk, kampen eller helheten?

Helheten vil jeg si. Som regel overnatter jeg nær stadion slik at jeg får tid til å se meg rundt i området, få en følelse av byen og lokalbefolkningen. Det er ikke rent få steder jeg kan tenke meg å besøke igjen.

Har du møtt mange norske på din ferd de siste årene? Fått nye venner?

De siste årene har det blitt stadig flere tilfeldige møter. Ingen tvil om at interessen for banehopping er økende! Jeg har også blitt godt kjent med enkelte, spesielt de to foran meg på lista.

Kan du ta et par eksempler på turer der noe overaskende har skjedd?

Maidenhead, øst for London, måtte jeg besøke fire (!) ganger før jeg endelig fikk sett kamp der. Heldigvis skjedde dette det året jeg bodde i England, så jeg

hadde ikke lange reiseveien. Først ut var en omkamp i 1. runde i FA-cupen mot Port Vale. Utenfor stadion hørte jeg en kommentere at «This will be the biggest game we'll see in our lives». Her hadde jeg gjort for dårlig research når det gjaldt salg av billetter. Det var rett og slett utsolgt selv om jeg var tidlig ute. Flere andre nordmenn kom seg inn uten at jeg skjønnte hvordan. Senere fikk jeg vite at en gruppe trøndere hadde sendt mail til bortelaget og klubbens Chairman som tok tak i saken og ordna inngangsbilletter til gjengen. De to neste ble stoppet av dommeren som avlyste på grunn av henholdsvis frost og regn (waterlogged pitch). Ikke før i april, fem måneder etter første forsøk, fikk jeg sett kamp på York Road, Storbritannias eldste bane.

Hva vil du råde andre banehoppere til?

Sett av tid til å oppleve byen – lokale attraksjoner og selvfølgelig et pubbesøk. Ta kontakt med personer tilknyttet klubben, for eksempel i supporterbutikken. De forteller mer enn gjerne om klubben. En gang i blant får du litt ekstra «service» siden du har kommet «helt fra Norge» – kanskje en gratis suvenir, kampprogram eller til og med en tur innom styrerommet med te og kjeks pluss skyss til togstasjonen etter kamp som noen bekjente av meg fikk. Det er sjelden noe å si på gjestfriheten! Slike møter vil du garantert huske godt og det vil gi deg et spesielt forhold til klubben. Det har ført til at jeg har et par nye favorittlag – på de lavere nivåene.

Jeg anbefaler også å følge med på klubbens nettside, eventuelt Facebook og Twitter, for å få siste oppdateringer angående mulig avlysning. Ha et alternativt klart huske mulig. Det er stort sett ikke utsatte kamper i de to øverste divisjonene.

Mange ønsker å starte opp med dette. Hva er ditt råd?

Du kommer ikke til å angre på det – bare sett i gang! Bli med på årets supportertur i regi av SBF. Da vil du kunne oppleve britisk kultur og fotball sammen med erfarne banehoppere som gjerne deler sine erfaringer med deg.

Hvis du vil besøke Skottland med familien, så kan du kombinere sommerferie i Edinburgh og for eksempel Inverness som ligger nær Loch Ness med cupkamper. Den skotske ligacupen starter opp 15. juli og det spilles kamper fra tre til fem dager i uka! Du blir garantert bitt av basillen.

BANEHOPPERE ETTER SESONGSLUTT 2016/2017

Navn	Favorittlag	Sted	Stadionbesøk
Ray Tørnkvist	Leeds United	Oslo	203 baner
Steinar Tungen	Leeds United	Dombås	202 baner
Frode Trolsrud Berg	Tottenham Hotspur	Tranby, Lier	190 baner
Odd Hanstvedt	Arsenal	Kalandseidet	181 baner
Geir Ove Neset	Manchester City	Vilnius	172 baner
Ola Toftaker	Stoke City	Lørenskog	163 baner
Knut Aasland	Manchester City	Evje	160 baner
Karl Yngvar Øvensen	Hibernian	Lier	155 baner
Vegard Holberg	Leeds United	Buvika	138 baner
Anders Johansen	Non League	Drøbak	128 baner
Vidar Eilertsen	Leeds United	Langhus	128 baner
Einar Kvande	Liverpool	Surnadal	123 baner
Jan Sigurd Eike	Liverpool	Stavanger	123 baner
Trond Fuhre	Birmingham City	Oslo	121 baner
Kjell Morten Hjørtøy	Arsenal	Bergen	116 baner
Bjarte Wilhelm Hjørtøy	Middlesbrough	Fyllingsdalen	114 baner
Rolf Brown	Manchester City	Oslo	110 baner
Inge Haug	Ipswich Town	Kongsvinger	107 baner
Sven Arthur Ljosland	Manchester City	Kristiansand	107 baner
Vidar Svendsen	Tottenham Hotspur	Kristiansand	107 baner
Stefan Holmström	Aston Villa	Umeå	106 baner
Arild Svardal	Liverpool	Fyllingsdalen	105 baner
Tony Halsall	Bury	Evje	104 baner
Trond Andersson	Leeds United	Laksevåg	103 baner
Joakim Bergqvist	Queens Park Rangers	Umeå	103 baner
Trond Brenna	Manchester United	Oslo	103 baner
Per-Gunnar Nilsson	Manchester United	Kristianstad	101 baner
Henrik M. Høyer	Middlesbrough	Kongsberg	101 baner
Tore Berntsen	Queens Park Rangers	Haugesund	99 baner
Tore Gjerdingen	Derby County	Doha	98 baner
Atle Syversen	Tottenham Hotspur	Oslo	97 baner
Kjell Skjervén	Leeds United	Leeds/ Vik i Sogn	96 baner
Stian Offerdal	Rangers	Sunnalsøra	95 baner
Atle Husom	West Ham United	Lillehammer	92 baner
Inge Haagensen	Derby County	Leknes	92 baner
Tom Ovnerud	Manchester United	Stavanger	92 baner
Finn Morten Steen	Derby County	Porsgrunn	90 baner
Tom Morken	Ipswich Town	Bergen	90 baner
Bent Uvaag Johansen	Celtic	Oslo	89 baner
Tor Jørgen Svanberg	West Ham United	Oslo	88 baner
Kjell Åvendal	Egersunds IK	Egersund	84 baner
Rune Dahl	Manchester United	Oslo	83 baner
Gaute Lyster	Manchester City	Stavanger	83 baner
Øyvind Werrum	Derby County	Tønsberg	83 baner
Jan Henry Halvorsen	Ipswich Town	Porsgrunn	81 baner
Kjell Skram	Manchester United	Sarpsborg	81 baner
Larry Rothschild	Crewe Alexandra	Arendal	80 baner
Petter Johan Pettersen	Liverpool	Bergen	80 baner
Terje Bringsli	Manchester United	Sandefjord	79 baner
Ståle Johannesen	Manchester United	Oslo	78 baner

Rune Vibeto	Leeds United	Ulefoss	77 baner
Bjørnar Nyland	Manchester United & Oldham Athletic	Lillehammer	75 baner
Jakob Kårhus	Blackburn Rovers	Nedre Vats	74 baner
Bjørn Tore Tvedt	Blackpool	Bergen	72 baner
Knut Tøresen	Leeds United	Terråk	72 baner
Andreas Hellmann	Leeds United	Oslo	70 baner
Nils Johan Dahl	Derby County	Gjettum	70 baner
Frank Roger Orefellen	Manchester United	Moss	69 baner
Oscar Christoffersen	Liverpool	Oslo	69 baner
Geir Ingvald Jacobsen	Ipswich Town	Hamar	68 baner
Kenneth Glesnes	Manchester United	Oslo	67 baner
Camilla Hanstvedt	Liverpool	Kalandseidet	66 baner
Robert Seim	Manchester City	Oslo	66 baner
Alf Helge Repstad	Sunderland	Søgne	65 baner
Kjell Christiansen	Stoke City	Vøyenenga	63 baner
Peter Bergfall	Arsenal	Trondheim	63 baner
Håvard Krey Hansen	Preston North End	Silsand	62 baner
Leif Konrad Borsheim	Tottenham Hotspur	Oslo	62 baner
Mikal Haugen	Preston North End/Rangers FC	Kristiansand	62 baner
Vinjar Vikanes	Manchester United	Ulsteinvik	62 baner
Arne Karlsen	Derby County	Rykkinn	61 baner
Olav Ramstad	Rochdale	Oslo	61 baner
Jarle S. Bakke	Leeds United	Skien	60 baner
Stein Håkon Nes	Sunderland	Bergen	59 baner
Stine Marie Barsjø	Manchester United	Moss	59 baner
Hans Brodshaug	Liverpool	Feiring	57 baner
Jørn Strømseng	Arsenal	Hosle	57 baner
Norman Gjerdingen	Liverpool	Doha	57 baner
Lasse Hjelle	Leeds United	Bergen	56 baner
Svein Nilsen	Stoke City	Skui	56 baner
Bjørn Arne Smestad	West Ham United	Oslo	55 baner
Fredrik Eriksen	Tottenham Hotspur	Oslo	55 baner
Ole Kristian Holter	Arsenal	Lørenskog	55 baner
Jeppe Strømseng	Arsenal	Hosle	54 baner
Kurt Åsen	Leeds United	Nesttun	54 baner
Odd Arve Gulliksen	Liverpool	Skotselv	54 baner
Simon Heier	Manchester United	Rakkestad	54 baner
Svein Terje Måland	Tottenham Hotspur	Stavanger	54 baner
Knut Ola Jonsrud	West Bromwich Albion	Oslo	53 baner
Pål Eilertsen	Leeds United	Langhus	53 baner
Richard Aas	West Ham United	Moss	53 baner
Frank Østerås	Manchester United	Oslo	51 baner
Tor-Arne Andersen	Sheffield Wednesday	Sarpsborg	51 baner
Håvard Jektnes	Lewes	Stavanger	50 baner
Petter Frydenlund	Tottenham Hotspur	Oslo	50 baner
Roger Karlsen	Arsenal	Lørenskog	50 baner
Odd Arne Thingnes	Stoke City	Oslo	50 baner
Bjørn Henry Christensen	Liverpool	Rygge	49 baner
Christoffer Nygaard	Tottenham Hotspur	Sandnes	49 baner
Gaute Rossvoll	Queens Park Rangers	Hamar	49 baner
Kenneth Tidemann	Blackburn Rovers	Levanger	49 baner

Supporterklubber

FOR BRITISKE LAG

Arsenal
kontakt@gunners.no
www.gunners.no

Aston Villa
ingolf.olsen@gmail.no
www.villans.no

Barnet
bfcon@bfcon.net
www.bfcon.net

Birmingham City
martin@bskn.info
www.bskn.info

Blackburn Rovers
espen.sjetne@gmail.com
www.brscn.no

Bolton Wanderers
eirik@boltonsupporter.net
www.boltonsupporter.net

AFC Bournemouth
andre.fayen@dahl.no
www.afcbournemouth.co

Brentford
robin.hesmyr@gmail.com
www.facebook.com

Burnley
simon@burnleyfc.no
www.burnleyfc.no

Cardiff City
scandinavianbluebirds@gmail.com
www.ccsc.no

Celtic
leder@cscn.no
www.cscn.no

Chelsea
leder@chelsea.no
www.chelsea.no

Cheltenham
post@cheltenham.no
www.cheltenham.no

Crystal Palace
post@crystalpalace.no
www.crystalpalace.no

Derby County
sveno@derbycounty.no
www.derbycounty.no

Everton
helge@evertonfc.no
www.evertonfc.no

Exeter City
kristoffer@cruiessesialisten.com
www.exeter.no

Fulham
eirik@ffcnorway.no
www.ffcnorway.no

Hibernian
k-yngo@online.no
www.facebook.com

Ipswich Town
post@ipswich.no
www.ipswich.no

Leeds United
rune@leedsunited.no
www.leedsunited.no

Leicester City
per.arne@notoddenfk.no
www.facebook.com

Leyton Orient
mail@orient supporter.com
www.orient supporter.com

Liverpool
post@liverpool.no
www.liverpool.no

Luton Town
lprluton@gmail.com
www.luton.no

Macclesfield Town
macc@online.no
www.facebook.com

Manchester City
soensteb@online.no
www.manchestercity.no

Manchester United
medlem@united.no
www.united.no

Millwall
ronnie@millwallnorge.no
www.millwallnorge.no

Newcastle
frode@newutd.no
www.newutd.no

Norwich City
momork@online.no
www.scancanaries.com

Nottingham Forest
skogvokteren@gmail.com
www.skogvokteren.no

Portsmouth
joakim.ellingsen@gmail.com
www.pompey.no

Queens Park Rangers
qprkaare@hotmail.com
www.qpr.no

Rochdale
norwayspotland@gmail.com
www.facebook.com

Scarborough
scarbare@gmail.com
www.facebook.com

Sheffield United
tommas_blade@hotmail.com
scandinavianblades.webs.com

Southampton
post@southampton.no
www.southampton.no

Stoke City
runar.kvernen@gmail.com
www.stoke.no

Sunderland
sthaako@online.no
www.sunderland.no

Swansea City
styret@swanseaclub.no
swanseaclub.no

Tottenham Hotspur
kontakt@tottenhamsverner.no
www.tottenhamhotspur.no

West Bromwich Albion
hensk@online.no
www.baggies.no

West Ham United
erik@scandinavianhammers.com
www.scandinavianhammers.com

AFC Wimbledon
endre.kleiven@gmail.com
www.facebook.com

Woking
roland.sannes@gmail.com
rolandsannes.wordpress.com

Wolverhampton W.
kontakt@vikingwolves.com
www.vikingwolves.com

KONTAKTKLUBBER

Aldershot Town
vmyrbakk@bbnett.no
www.facebook.com

Bury FC
buryfcnorway@outlook.com
www.bury.no

Charlton Athletic
cascnorway@hotmail.com
www.facebook.com

Coventry City
jorg@nannestad.org
www.facebook.com

Fleetwood Town
martin.steinkopf@hotmail.com
www.facebook.com

Peterborough United
hakon.rolstad.nilsen@gmail.com
@PoshNorway

SUPPORTERCUPEN 2017: LIVERPOOL VANT FOR TREDJE ÅRET PÅ RAD

▶ AV: ANDERS CHRISTENSEN

For tredje gang ble Supportercupen arrangert på Nordre Åsen, i Oslo, så nå begynner vi virkelig å føle oss hjemme på Skeids hjemmearena. Lørdag 3. juni var datoen for den 27. Supportercupen i regi av Supporterunionen For Britisk Fotball, og som i 2015 og 2016 var det Liverpool som trakk det lengste strået og stakk av med seieren i hovedturneringen. Gigantene fra Merseyside var også svært nære å kopiere bedriften fra i fjor da de også vant juniorturneringen, men denne gangen var det League Two-klubben Exeter City som stakk av med seieren etter å ha slått The Reds i finalen.

Skeids ærverdige hjemmebane var altså igjen åstedet for det mange anser som SBFs flaggskip, nemlig Supportercupen. Dette er den årlige festen der supportere fra de forskjellige supporterklubbene møtes til forbrødring på tvers av klubbtilhørighet, og selv om konkurranseinstinktet er høyt og mange legger seg i selene for å representere klubben sin på en best mulig måte sportslig, preges turneringen av en vennskapelig tone. Været er jo alltid et diskusjonstema i forkant av og under et slikt arrangement, og vi i styret skal ikke stikke under en stol at det er triveligere å arrangere et slikt arrangement hvis man har værgudene på sin side. Og i år må vi vel si at spilleforholdene var bortimot perfekte. Ikke for varmt

og ikke for kaldt, men akkurat passe. Litt overskyet og litt lett regn i perioder, gjorde sitt til at kunstgresset også fikk den vanningen som skulle til for tilfredsstillende kresne fotballbein. Dermed var det opp til staben og alle deltagerne å lage fest. Staben bestod som vanlig av SBFs styremedlemmer med supportercupleder Trond Fuhre i spissen, Øyvind Bråten (leder for sekretariatet), Arnfinn Danielsen (speakertjenesten), Geir Andersen (dommeransvarlig) og Oslo Røde Kors. Arrangørklubben Skeid stilte også mannsterke og sørget blant annet for salg av mat og drikke, og uten det duger som kjent helten ikke. I år kunne man også følge turneringen live på SBFs hjemmesider hvor alle resultatene ble oppdatert kontinuerlig utover dagen.

Som i fjor var det denne gang 36 påmeldte lag i turneringen, fordelt på 25 medlemsklubber. Manchester United og Ipswich stilte med tre lag hver, mens Tottenham stilte med hele fire. Av celebre gjester og spillere under årets turnering kan vi nevne landbruksminister Jon Georg «Goggen» Dale, som representerte Tottenham, mens Ipswich som vanlig gjorde dette til en stor happening bl.a. ved å invitere mange supportere fra England, som iførte seg the Tractor Boys sine blå og hvite drakter. Mange var spente på om mesterne fra de to foregående årene,

Liverpool, ville klare å følge opp med sin tredje strake triumf, noe som aldri tidligere hadde skjedd i turneringens historie. Det å vinne supportercupen henger høyt hos mange, og det er flere supporterklubber som satser på å gjøre det godt. Lag som Arsenal og Tottenham er som regel alltid sterke, og denne gangen kunne det også virke som om Manchester United hadde gjort hjemmeleksa si og kom godt forberedt. Vi som har vært med i noen år vet også at det nesten uten unntak dukker opp én eller flere overraskelser, som i fjor da Ipswich endte på tredje plass.

Men vi starter med de yngste, altså supportercupens juniorturnering, for spillere i alderen 10-13 år. For oss i SBF er det hyggelig å konstatere en økning fra fire til

seks lag, så vi både håper og tror at dette tilbudet er kommet for å bli. De påmeldte klubbene var fjorårsmester Liverpool, Exeter City, West Ham United, Tottenham Hotspur, Arsenal og Ipswich Town. Innledningsvis spilte alle lagene mot hverandre i et seriespill, før nummer én og to skulle møtes i finalen og tre og fire i bronsefinalen. Lille Exeter, som ga Liverpool ubehagelig tøff motstand i foregående sesongs FA Cup, fikk i dag sjansen til å revansjere seg, og den muligheten skulle de etter hvert vise seg å gripe med begge hender. I gruppespillet var de suverene og vant alle sine kamper. Blant annet slo de Liverpool 3-0, Tottenham 6-0 og Ipswich 7-0. Hvem som skulle følge The Grecians til finalen ble ikke avgjort før i siste innledende kamp mellom West Ham og Liverpool. Sistnevnte trengte uavgjort for å sikre seg

finaleplassen, og det greide de også så vidt det var med 1-1 etter en meget spennende batalje. West Ham måtte dermed nøye seg med tredje plass i gruppespillet etter å ha blitt slått av Liverpool på målforskjell. I bronsefinalen ble det lokaloppgjør mellom West Ham og Tottenham, og her var det The Hammers som til slutt trakk det lengste strået og vant en jevnspilt kamp med 2-1. Som i fjor var det altså duket for finalekamp mellom Exeter og Liverpool, en kamp The Reds vant med 4-0 for ett år siden. Denne gangen skulle det imidlertid bli en langt mer jevnspilt affære, og det sto lenge målløst. Fem minutter før slutt fikk Exeter et innkast som endte opp foran Liverpools mål, og der sto Mats Hope og headet ballen i mål til ellevill jubel fra sine lagkamerater og alle de fram møte Exeter-supporterne på sidelinjen. I motsatt ende sto Fadel Al-Barkat som en levende vegg og sto i veien for alt som kom. Han ble da også kåret til man of the match, og det var en stolt Exeter-gjeng som kunne hente sine velfortjente gullmedaljer fra SBFs styre etter kampen. Manager Marius Granaas Vik var selvsagt strålende fornøyd med utfallet og innsatsen til sine gutter.

– For en fantastisk gjeng Exeter-gutter. De spilte attraktiv pasningsfotball og var helt klart de beste laget i turneringen.

De første kampene i hovedturneringen gikk av stabelen klokka ni, mens finalen var satt til klokka 17. Dermed var det duket for en lang dag med mye fotball på Nordre Åsen. Spesielt for dem som nådde langt i turneringen ville det bli en stor påkjenning, og da gjelder det å ha god dekning og bredde i troppen i tillegg til kvalitet og kløkt. God turneringserfaring kommer selvsagt også godt med, og det gjelder å ikke brenne av alt kuttet innledningsvis. Liverpool, som stilte med mange av de samme spillerne som var med å vinne både i 2015 og 2016, tapte for Manchester United 3 i gruppespillet, men greide likevel så vidt å karre seg videre som nummer 2 i pulja. Manchester Uniteds tredjelag var ett av sju lag som gikk videre som puljevinnere med full pott og tre seiere av tre mulige. De andre var Ipswich, Crystal Palace, Burnley, Leeds, Arsenal 2 og Ipswich 3.

De store forskjellene man gjerne ser i gruppespillet utjevner seg som regel i cupspillet, og som vanlig kunne vi forvente mange tette og intense oppgjør når de siste 16 lagene brakte sammen i åttedelsfinalene. Likevel var det noen lag som markerte seg med å vinne med imponerende sifre, og det var Ipswich som slo Nottingham 4-1, Manchester United 3 som slo Fulham 6-0, Manchester United 1 som slo Crystal Palace 5-0 og Derby som slo Leeds 4-1. Fjorårsvinner

Liverpool virket slitne, men kom seg videre med et nødscrik på straffer mot Burnley. Også forrige sesong måtte de røde gjennom flere straffesparkkonkurranser på vei mot finalen, og denne erfaringen skulle vise seg å bli grunn verdert denne gangen.

Norges største supporterklubb, Manchester United, har kanskje litt overraskende slitt med å hevde seg i supportercupen, men i år kunne det virke som at de hadde gjort hjemmeleksa si, og både første- og tredjelaget imponerte med godt spill og komfortable seiere både i gruppespillet og utover i turneringen. I kvartfinalen vant tredjelaget deres 3-1 over Tottenham, mens førstelaget imponerte voldsomt med 5-0 over Derby. De andre lagene som fulgte dem til semifinalene var Liverpool, som slo Ipswich på straffer (!) og West Bromwich, som beseiret Bolton med 2-1. I semifinalen var det dermed duket for to meget interessante oppgjør: Liverpool mot Manchester United 3 og West Bromwich Albion mot Manchester United 1. Uniteds tredjelag hadde et psykologisk overtak mot Liverpool etter å ha slått dem 3-0 i gruppespillet, men turneringslaget Liverpool, som hadde spilt seg opp sakte men sikkert utover i turneringen, ville ikke gi seg uten sverdslag. Og med litt mer taktisk kløkt og arbeidsmoral skulle The Reds vise seg å bli en tøff nøtt å knekke for

Foto: Magnus Ødegård

United, og det var til slutt fjorårvinnerne som sloss best og fikk sin revansje med 1–0 og finaleplass for tredje år på rad. I den andre semifinalen fortsatte Uniteds førstelag å imponere stort og knuste WBA med hele 5–1. Var dette året de røde fra Manchester endelig skulle greie det? I bronsefinalen gikk man rett på straffekonken, og her var det Manchester United 3 som beseiret West Brom med 5–4.

På bakgrunn av hva man hadde sett i løpet av dagen, var det nok mange som holdt United som klare favoritter før finalekampen mot erkerivalene fra Merseyside. Med 15–1 på tre kamper i cupspillet mot Liverpools 4–3, skulle man jo også tro at alt lå til rette for United-triumf, men fotball er som kjent ikke matematikk, og igjen skulle vi få se at to pluss to ble noe helt annet en fire. Jon Alexander Lysgård, Liverpools manager gjennom flere sesonger, ga seg egentlig etter fjorårets triumf, og hadde overlatt laglederrollen til Martin Larsen og Stig Markus Hovdal. Han greide imidlertid ikke å holde seg helt unna og bestemte seg for stille som tilskuer og supporter litt utpå dagen. Og da han så hvordan man hadde slitt innledningsvis, klarte han ikke å la være å tilby sine tjenester. Og med omlegging fra to til tre bak og med sine motivatoregenskaper var han den vitamininnsprøytingen Liverpool trengte. Larsen og

Hovdal kunne fokusere på jobben de skulle gjøre ut på matta, og resten av laget hevet de hakkene som trengtes for å få de ønskede resultatene. I finalen dominerte United spillemessig og hadde ballen klart mest, men det var likevel Liverpool som skapte de største og de fleste sjansene. Det var da også lagets store stjerne og man of the match, Stig Markus Hovdal, som sørget for kampens eneste mål med en elegant avslutning tidlig i kampen. Og selv om United presset på mot slutten, var det Liverpool som vant en fortjent 1–0-seier over erkerivalene fra nabobyen. De påfølgende seiersscenene var elleville, manager Lysgård kunne ikke fatte og begripe hva som hadde skjedd. Liverpool var mestere for tredje år på rad.

Om kvelden var det som vanlig fest på The Scotsman på Karl Johan, midt i hjertet av Tigerstaden, og mange av deltagerklubbene var samlet her for feiring og sosialt samvær. Medaljevinnerne ble presentert og stemningen var som vanlig svært god. At Real Madrid knuste Juventus med 4–1 i Champions League-finalen var det også noen som fikk med seg, men det viktigste for SBF-styret og alle medlemmer av Supporterunionen var at Supportercupen 2017 nok engang ble et fantastisk arrangement hvor både arrangører og deltagere var fornøyde. Bring on 2018!

FOTBALL OG BURGER PÅ HARD ROCK CAFE!

**Visste du at Hard Rock Cafe viser
alt av engelsk fotball?**

I vår nye sportsbar i kjelleren kan du nyte en saftig burger, se favorittlaget ditt på tv og spille shuffleboard med gode venner.

Hjertelig velkommen!

Under alle direktesendte kamper fra England i sesongen 2017/18 tilbyr vi en stor og saftig **Hickory bbq burger for kun kr 179,-** (spør etter fotballdealen)

FOTBALL – SHUFFLEBOARDS – GOD MAT

KARL JOHANS GATE 45 | OSLO | +47 40 00 62 60
HARDROCKCAFE.NO FACEBOOK/INSTAGRAM: HRCOSLO

MARATONTABELLEN 1991 - 2017

Klubb:	Sp	V	U	T	Mål	P
1 Arsenal	126	76	29	21	292 - 131	257
2 Liverpool	128	72	24	32	273 - 134	242
3 Leeds United	127	73	18	36	299 - 151	237
4 Exeter City	109	70	18	21	238 - 87	228
5 Celtic	104	58	29	17	232 - 89	203
6 Tottenham Hotspur	109	62	15	32	232 - 153	201
7 Manchester City	111	53	25	33	208 - 139	184
8 Nottingham Forest	104	53	24	27	217 - 137	183
9 Manchester United	113	53	19	41	257 - 147	178
10 Wolverhampton Wanderers	112	52	22	38	237 - 151	178
11 Queens Park Rangers	109	51	23	35	236 - 147	176
12 Derby County	92	40	12	40	159 - 160	132
13 Blackburn Rovers	67	40	8	19	158 - 70	128
14 Burnley	89	37	15	37	170 - 153	126
15 Milton Keynes Dons (tidl. Wimbledon)	65	34	18	13	109 - 56	120
16 Birmingham City	75	33	16	26	125 - 119	115
17 Stoke City	79	30	20	29	110 - 105	110
18 Everton	76	34	6	36	106 - 106	108
19 West Ham United	89	25	16	48	118 - 219	91
20 Scarborough	53	24	18	11	120 - 69	90
21 Newcastle United	68	26	10	32	116 - 125	88
22 Ipswich Town	83	27	7	49	115 - 211	88
23 Bolton Wanderers	54	23	10	21	88 - 76	79
24 West Bromwich Albion	57	23	10	24	94 - 109	79
25 Chelsea	65	22	10	33	96 - 103	76
26 Macclesfield Town	60	23	7	30	95 - 121	76
27 Crystal Palace	79	19	14	46	90 - 190	71
28 Aston Villa	56	16	17	23	73 - 127	65
29 Luton Town	44	17	11	16	70 - 70	62
30 Southampton	48	17	7	24	77 - 84	58
31 Barnet	41	15	6	20	89 - 86	51
32 AFC Wimbledon	31	14	8	9	40 - 31	50
33 Cheltenham Town	44	12	11	21	45 - 60	47
34 Norwich City	55	13	7	35	59 - 209	46
35 Leicester City	29	13	4	12	64 - 70	43
36 Woking	25	11	2	12	42 - 42	35
37 Portsmouth	26	10	5	11	38 - 44	35
38 Fulham	32	10	4	18	44 - 74	34
39 Accrington Stanley	10	9	1	0	39 - 11	28
40 Torquay United	24	8	1	15	40 - 69	25
41 Hull City	22	6	5	11	35 - 53	23
42 Middlesbrough	21	6	3	12	44 - 52	21
43 Sheffield Wednesday	22	5	5	12	26 - 42	20
44 Charlton Athletic	11	4	3	4	19 - 14	15
45 Swansea City	7	4	2	1	8 - 6	14
46 Rushden & Diamonds	15	2	3	10	14 - 35	9
47 Tranmere Rovers	6	2	1	3	10 - 14	7
48 Stockport County	12	2	1	9	11 - 28	7
49 AFC Bournemouth	16	1	4	11	17 - 44	7
50 Dagenham & Redbridge	7	2	0	5	9 - 11	6
51 Sunderland	15	0	4	11	12 - 45	4
52 Millwall	5	1	0	4	4 - 20	3
53 Brentford	9	1	0	8	1 - 17	3
54 Wigan Athletic	12	0	3	9	3 - 31	3
55 Scunthorpe United	10	1	0	9	6 - 49	3
56 Rochdale	3	0	1	2	1 - 8	1
57 Coventry City	6	0	1	5	0 - 21	1
58 Leyton Orient	2	0	0	2	0 - 4	0
59 Cardiff City	3	0	0	3	0 - 11	0
60 Aldershot Town	3	0	0	3	0 - 18	0
Øvrige lag*	2975	1288	552	1135	5228 - 4778	4416
Totalt	617	174	111	332	739 - 1301	633
Totalt	3552	1447	658	1447	6010 - 6001	4999

* Arsenal 2
 Barnet/Cambridge United (mix)
 Blackburn Rovers 2
 Celtic 2
 Chelsea 2 og 3
 Everton 2
 Exeter City 2
 Ipswich Town 2 og 3
 TV2
 Leeds 2

Liverpool 2,
 Macclesfield Town 2
 Manchester City 2
 Manchester United 2 og 3
 Nottingham Forest 2 og 3

Queens Park Rangers 2
 Tottenham Hotspur 2, 3 og 4
 Woking 2
 Lokalt lag Mjøndalen
 Lokalt lag Strømsgodset

ÅRETS PRIS FOR NETT & SOSIALE MEDIER

AV: TROND FUHRE OG HARALD UNHJEM

Juryen i SBF har for sesongen 2016/2017 foretatt en totalvurdering av nett & sosiale medier blant medlemsklubbene. De fleste supporterklubbene drifter en nettside & Facebookside. Twitter-konto er også økende blant våre medlemsklubber.

Oppdraget med å kåre en vinner er ikke en enkel oppgave. Ettersom medlemsklubbene leverer på et meget høyt nivå.

I sin bedømmelse har juryen lagt vekt på de viktigste kriteriene:

- Design/layout
- Brukervennlighet og informasjonstilgang
- Innhold
- Omfanget av eget stoff
- Skriveferdigheter
- Hyppigheten av oppdateringer
- Omfanget av reklame
- Hvor god nettsiden er i forhold til klubbens tilgjengelige ressurser

Vi gratulerer Stoke City Supporters Branch Norway som årets vinner!

Supporterklubbens nett & sosiale medier scorer meget høyt på nesten alle av juryens kriterier. Vi ønsker likevel å fremheve nettsidens brukervennlighet og delikate design/layout. I tillegg er det mye egetprodusert stoff som er oppdatert.

Vi tok en prat med Runar Kvernen, leder i Stoke City Supporters Branch Norway.

Gratulerer så mye med utmerkelsen! Dere har en drivende god supporterklubb. Hvor mye tid og krefter legger du ned i supporterklubben?

Takk for det! Det er en flott anerkjennelse å få denne prisen, det betyr jo at vi har lyktes i å formidle vårt arbeid på en god måte. Vi har over mange år hatt dyktige og dedikerte styremedlemmer og ressurspersoner som legger ned mye innsats, både i våre kanaler og i supporterklubben for øvrig. Det er nok noe innsats for Stoke både daglig og ukentlig året rundt, men det er givende og lystbetont i et flott fellesskap, med mange gode opplevelser. Slik sett er nok jeg i et godt selskap her.

Hvem fortjener ekstra ros for oppbyggingen og driften av deres nettside & sosiale medier?

Vi har 30 + 7 års jubileum (!) i 2018, og fra grunnleggeren Gunnar Hansens pionerarbeid og frem til i dag har det vært mange profiler og bidragsyttere. I mer moderne tid må vi nevne vår mangeårige webredaktør Richard Prestegård, som nå har tatt en vel fortjent frikobling fra oppgavene. Vi har tidligere fått hederlig omtale både for medlemsblad og nett, og vi bygger jo videre på disse erfaringene.

Så har vi det siste året hatt en gjennomgang, og satt nye mål for både nettside og sosiale medier. Pluss medlemsbladet. Tidligere fulgte vi vel «hvert spark på ballen» mye tettere på nett. Nå vinkler vi oss mer inn på medlemsfokus på nettsiden, og mer hurtige og engasjerende poster på Facebook, tilpasset dette mediet sine særegne muligheter. Det å definere og utvikle kanalene – og se dem samlet, har nok vært viktig for kvaliteten. Vi må også nevne et mangeårig samarbeid med vår nettleverandør Norweb, vi har strevd oss frem sammen.

Vi bygger også opp redaksjoner utenfor styret for de ulike kanalene våre, her kommer det inn enda mer kompetanse, og det letter arbeidspresset.

Redaksjonene jobber selvstendig, i samarbeid med styret, og vi har merket en ny giv med denne modellen.

Vi har nok lyktes i å utvikle nye stoke.no i tråd med denne tankegangen, det gjelder stoff profil, tilgjengelighet, design – og med levende og oppdaterte meny punkter og undersider. Det samme gjelder Facebook, her har engasjementet og antallet personer vi når økt betraktelig.

Vi skal fortsatt bringe nyheter fra klubb og England, og sakene anrettes og skrives med tanke på medlemmene – vi gjør mer enn bare å kopiere.

Fortell om den tette og gode kontakten dere har med moderklubben.

Vi har et særdeles flott samarbeid med Stoke City i England, på alle nivåer og helt til topps. Stoke City er en klubb nær supporterne, og at så mange norske supportere legger ned så mye støtte og support fra utlandet blir lagt merke til. Klubben har holdt billettprisene endret siden opprykket, og tilbyr gratis transport til bortekamper for fansen. Vi er på jevnlig møter med klubben og andre supportergrupper, og har uformell kontakt hele veien. Klubben stiller opp på våre arrangementer i England, og har utviklet flere tilbud som er helt unike for oss. Her må vi også nevne vår samarbeidspartner, Tollgate Hotel og familien Oldfield, selve den norske basen i Stoke-on-Trent. Overnatting, praktisk hjelp – og kampbillettene ligger klare ved innsjekk.

Gi oss et innblikk i supporterklubbens aktiviteter og hvilke fordeler man har ved å være medlem.

Vi har jo nevnt våre kanaler, som binder medlemmene sammen. Så er det jo fellesskap rundt turer og reiser, kamper i England og vi har også en egen avtale om billetter til Stoke Citys bortekamper. Vi har fire sesongkort på bet365Stadium, og to ganger i året har vi fellestur. Ellers er det mange tilbud: Pubkvelder, du kan få ditt eget visittkort og i vår norske nettbutikk kan du også kjøpe din egen Stoke retro toalettmappe... Vi har konkurranser og kåringer – og debatt, ikke helt uten humor... Alle medlemmer får medlemskort – og god info om klubbens aktiviteter.

Vi har også gode kontakter med veteranene og gamle legender i klubben. Høsten 2014 var en delegasjon med Gordon Banks i spissen i Norge,

uforglemmelige dager i møte med gamle helter for mange medlemmer.

Og så ser vi fremover. Fra Tippekampen og storhetstiden, de mange mørke årene og så opprykket og etableringen av klubben i Premier League, nå på tiende året:

Nå har vi startet Stoke City fotballskoler i Norge. I år arrangeres det 8 – 10 slike over hele landet, med instruktører fra Stoke Citys akademi og ungdoms-avdeling. Her bidrar vi med å opprette kontakt og markedsføre konseptet, for å øke kjennskapen til klubben. Antallet øker. Først erobrer vi Norge, og så.

Det handler mye om å tilrettelegge for fellesskap og gode opplevelser, og det ser ut til at vi langt på vei har greid å få til dette. Og da gir mange timers innsats en helt egen mening.

Styret i Stoke City Supporters Branch Norway, etter årsmøtet i mai 2017: Rune Øyen (t.v.), Rune Halvorsen, Svein Nilsen, Caroline Orby, Runar Kvernen, Karoline Rosted og Per Arstad. Foto: Kjell Bakken

Andre medlemsklubber som skal ha stor honnør for sin nettside & sosiale medier:
www.liverpool.no
(Liverpool FC Supporters Club Norway)
www.pompey.no
(Venner av Portsmouth) – fjorårets vinner var også denne gang i tetskiktet
www.united.no
(Manchester United Supporters Club Scandinavian)

ÅRETS MEDLEMSBLAD SESONGEN 2016/17

AV: RAY TØRNVIST

The Peacock News er vinneren i kåringen av årets medlemsblad 2016/17. Det var denne sesongen mange gode kandidater som kjempet om tittelen, men det ble LUSCOS sitt magasin for Leeds-fansen som gikk av med seieren.

Redaktør Andreas Milde har levert et magasin seks ganger denne sesongen og har alt det en supporter av Leeds kan ønske seg. Det ser ut til å ha vært et riktig valg å tvilholde på A5-formatet for Leeds-fansen. Bladet som er på ca. 90-sider i hver utgave består av mange gode artikler. Fokuset er på Leeds bak kulissene og leserne får her meget bra informasjon. Ellers er det faste gode artikler og billedkvaliteten er meget bra sammen med en moderne layout, som er gjennomført i klubbens farger hvit, gul og blå. Eksempel på artikler er tilbakeblikk på tidligere spillere, nyheter om byen Leeds og faste spalter om klubbens situasjon og utvikling. Servicen Leeds supporterklubb gir sine medlemmer gjennom bladet er veldig bra. Det tilbys en god fast hotellavtale og denne sesongen ble det skaffet bortebilletter til totalt fire bortekamper.

Nytt av sesongen er egen Leeds-kolleksjon der utvalget er stort og valgene er mange i de fleste prisklasser. Bladet er 37 år og nærmer seg 200 utgaver. The Peacock News er en verdig vinner denne sesongen og det er bare å gratulere.

Hva sier redaktør Andreas Milde om prisen?

Jeg føler stolthet og glede. Det er en stor ære og få denne prisen, og den betyr veldig mye. Føler at dette ikke bare er en takk til meg, men til alle våre skribenter som leverer stoff. Alle bidrar.

En annen ting er at vi i LUSCOS har veldig god kontakt med klubben. Da blir alt lettere. Syntes også vi har et fint format som vi har vokst på. Kan vel si det sånn at det vi ikke har fått til på banen de siste 14 årene, det har vi tatt igjen på medlemsbladet. Tusen takk, som sagt en stor ære.

Ellers vil juryen gi stor honnør til Noram (Derby), Manchester Citys Scandinavian True Blue som var de nærmeste konkurrentene. The Gunners Post (Arsenal), Ørneblikket (Crystal Palace) og QPR sitt magasin Superhoops var også gode kandidater.

Tidligere vinnere av Årets Medlemsblad:

1990/91: United Supporteren	Manchester United	2002/03: NorRam	Derby County
1991/92: United Supporteren	Manchester United	2003/04: The Gunners Post	Arsenal
1992/93: United Supporteren	Manchester United	2004/05: United Supporteren	Manchester United
1993/94: United Supporteren	Manchester United	2005/06: The Kopite	Liverpool
The Kopite	Liverpool	2006/07: The Gunners Post	Arsenal
1994/95: The Gunners Post	Arsenal	2007/08: NorRam	Derby County
1995/96: The Hatters Post	Stockport County	2008/09: The Peacock News	Leeds United
1996/97: The Peacock News	Leeds United	2009/10: The Kopite	Liverpool
1997/98: The Gunners Post	Arsenal	2010/11: The Peacock News	Leeds United
1998/99: Silkmen News	Macclesfield Town	2011/12: Tottenhamsupporteren	Tottenham Hotspur
1999/00: The Seadogs	Scarborough	2012/13: United Supporteren	Manchester United
2000/01: United Supporteren	Manchester United	2013/14: The Gunners Post	Arsenal
2001/02: News From Paradise	Celtic	2014/15: NorRam	Derby County
		2015/16: Tottenhamsupporteren	Tottenham Hotspur

TOMMAS SÆTRE

THE BLADES ARE BACK!

► AV: TROND FUHRE

Gratulerer med opprykket til Championship. Noen ord om hva dette betyr for klubben og dere supportere?

Takk for det! Det var sannelig på tide! Etter Bassett-æraen på 90-tallet har vi stort sett vært et Championship-lag som har kjempet om opprykk til Premier League. Det var merkelig å gå ned til tredje nivå, og enda verre at det skulle ta oss seks sesonger før vi klarte opprykk. Nå ser vi frem til å etablere oss i Championship, og på sikt prøve å klatre enda et steg opp. Det blir gøy å konkurrere på et høyere nivå, mot bedre spillere og mer kjente lag.

Supporterklubben ble stiftet i 1991. Hvordan skjedde det og hvem må trekkes frem i den prosessen?

Det var Svein og Lasse Pedersen som startet supporterklubben på et tidspunkt der Sheffield United var i toppdivisjonen, og mange av oss ble Blades i denne perioden. De laget medlemsbladet «Scandinavian Blade», og drev blant annet med videoutleie. Jeg tok over første gang i 1996.

Det må være en knallgod stemning i supporterklubben nå. Hvordan drives og hvilke aktiviteter har dere for deres medlemmer?

Vi driver i dag bare nettbasert. Vi bruker først og fremst facebook-gruppen vår til å holde kontakten. Der deles det meste av ferske rykter og nyheter, vi har tippekonsurranser, kampråder, diskusjoner og mer.

Vi arrangerer Fellestur til Sheffield hvert år, og selv om vi i flere år har ligget på nivå tre, har vi vært ca 20 deltakere de siste sesongene. Mye ligger godt til rette for oss i Sheffield. Bramall Lane ligger sentrumsnært og ikke langt fra togstasjonen. Eieren McCabe driver et flott og moderne (men rimelig) hotell på stadion. I Sheffield har vi gode kontakter, og vi har fast omvisning på Bramall Lane før kampen. Vi har to ganger vært ute på banen i pausen, sist i anledning vårt 25 års jubileum. Billettene på BL har alltid vært på et rimelig nivå, og vi har aldri hatt problemer med å få tak i dem.

Gi oss deres historie når og hvorfor dere ble Sheffield United supportere?

I 1991 meldte jeg meg inn i et Play By Mail-spill, forløperen til Championship/Football Manager-spillene på data, og der fikk jeg tilfeldigvis jobben som Sheffield United-manager!

Deres beste minne som The Blades supportere?

Vi var i Sheffield da vi ble klare for opprykk til Premier League i 2005/06. Vi så først borteseieren mot Cardiff på langfredag, og da Leeds ikke vant dagen etter, var vi sikret opprykk. På det tidspunktet var vi på kamp i Rotherham og da vi fikk høre Leeds-resultatet var det full jubel! Stephen Quinn var på lån i Rotherham fra oss den gangen, og det var vi som fikk ropt til ham at vi hadde rykket opp. Først på tirsdag møtte vi Leeds, dermed ble det fire dager med opprykksfeiring i Sheffield.

Hvem er deres All-time spiller for klubben?

I min tid er det uten tvil Brian Deane som er den største helten. Med ham hadde vi alltid en spiller som vi følte var minst like god som hvem som helst på motstanderlaget. Deane var stor og sterk, men også overraskende mobil, og hadde gode ferdigheter med ballen.

Beskriv lokaloppgjørene mot Sheffield Wednesday

Rivaliseringen er enorm blant engelske fans. Wednesday-fans kalles bare «the pigs» av Unitedites, et navn som stammer fra at det tidligere var en grise-farm på Hillsborough. Jeg har snakket med fans som nekter å gå dit, selv ikke når vi spiller der! Tradisjonelt er det jevne oppgjør mellom de to lagene med høy stemning og mye nerve. Jeg gru-gleder meg til de to kampene kommende sesong!

Hva er det beste med å være The Blades supporter?

Det er følelsen av at vi har et stort potensiale. Det ligger der, selv om vi har dårlige perioder. Vi har nå ok finansiell backing, gode fasiliteter, et produktivt akademi, et stort stadion og en diger fanskare. Det er ikke mange tredjedivisjonsklubber i verden som kan skilte med et tilskuersnitt på nesten 22,000, slik vi hadde i fjor. Mange svake managere har holdt oss tilbake, men i Chris Wilder virker det som vi endelig har funnet en mann som er faglig og taktisk dyktig, kombinert med den rette personligheten. Han er tidligere ballgutt, junior, spiller, og som fan har han

fulgt oss tett, også mens han har bygget sin manager-karriere. Det blir uhyre spennende å se hvordan han og laget tilpasser seg Championship-nivået.

Hvor på Bramall Lane er det mest liv under kampene og hvilke kampsanger er klubben kjent for?

Det er mest lyd på The Kop, særlig oppe til høyre, mot John Street Stand.

Hvilke puber kan anbefales rundt Bramall Lane?

Vi har gått mye på Cricketer's, Golden Lion, Sheaf House, samt Old Crown, som ligger på London Road. Mye folk før og etter kamp. På International Bar på John Street kan man se lagene varme opp mens man tar en pint.

Bortesupportere bør ligge unna pubene som ligger nærmest stadion. På togstasjonen ligger The Tap, som dog ikke tillater supportereffekter. Rett frem fra togstasjonen ligger the Howard. Om man ønsker en pub der det finnes en blanding av fans, kan man prøve The Rutland (på veien mot stadion), Devonshire Cat, The Globe eller The Sheaf Island.

Hva er viktigst neste sesong?

Vinne begge kampene mot uglene eller komme til Ligacupfinalen?

Jeg hadde takket ja til ligacupfinale i et rent valg. Det får heller holde å banke Wednesday hjemme og spille uavgjort borte.

Hvilket forhold har dere til moderklubben og andre supportergrupper fra England/andre land?

Som nevnt har vi alltid hatt god kontakt med folk i klubben som har hjulpet oss med omvisninger, billetter og andre ting. Vi møter ellers alltid mange kjente fjes på United-pubene. En hyggelig nederlandsk Blade har ofte valgt å komme over når vi er på tur og henger da mye med oss.

Hva er styrkene i laget og hva må forbedres for å få en skikkelig god sesong i Championship?

I fjor hadde vi spillere som generelt var på et høyere nivå enn snittet i League One. Etter en trøblete start, fant vi ut at vi kunne dominere kampene, og motstanderne slet veldig med å demme opp for oss. Midtbanen med Coutts, Fleck og fremskutte Duffy briljerte til tider. Sharp fikk mange sjanser og endte på 30 mål. Mange lag la seg lavt på Bramall Lane, men i de kampene det ble vanskelig å tråkle seg gjennom kunne vi bruke James Hanson, som med sin fysikk plutselig gjorde den taktikken ganske risikabel. Chris Wilder kombinerte taktisk klokskap med vinnervilje og arbeidskapasitet, og etter hvert ble vi nesten uslåelige.

Vi kan ikke forvente at spillerne våre skal holde et individuelt sett høyere nivå enn de beste lagene i The Championship, og slik sett kan det bli nødvendig med en del taktiske justeringer. Kanskje trenger vi mer fart og dribbleferdigheter, samt bedre kantalternativer. Forrige sesong spilte vi 3-5-2 med vingbacker, men vi må i hvert fall ha muligheten til å variere.

Billy Sharp er en målmaskin og en populær spiller for Sheffield United. Noen ord om han og vil han forsette å putte ballen i mål kommende sesong?

Sharp har vært i klubben i tre perioder, og endelig har han klart å innfri forventningene. Han har fremstått som bedre trent og veldig motivert de to siste sesongene. Sharp er en goalgetter som prøver å finne posisjoner inne i boksen og lukter mål hele tiden. Om laget produserer nok sjanser, er han typen til å få dem i mål. Samtidig har han svakheter med manglende fart, og det er ikke alle 30-åringene som tackler det å bli flyttet opp en divisjon igjen. Klubben har hentet inn Ched Evans, som også har en del av de samme goalgetter-egenskapene, og spørsmålet er om de passer sammen, eller om Wilder heller må bruke typer som gir laget mer fysikk/luftstyrke, eller bevegelighet og fart.

Sett opp deres All-star team

GK: Alan Kelly – Solid sisteskanser fra Bassett-æraen. Irsk landslagskeeper.

HB: Kyle Walker – Vi har hatt mange gode høyrebacker, men Walker er den beste. Så ham på trening som tenåring og følte han hadde et enormt potensial.

ST: Phil Jagielka – United-produkt som vekslet mellom høyreback, stopper, midtbane og til og med keeper for oss.

ST: Harry Maguire – Også en fra akademiet vårt. Storvokst stopper som har utviklet seg veldig. Ruvende i egen boks, men også overraskende god med ballen og har noen herlige raid fremover.

VB: Roger Nilsen – Vi har ikke hatt veldig mange gode venstrebacker, men Nilsen gav god service i flere sesonger.

HM: Michael Tonge – Skviser ham inn på høyrekanten. Aller best var han som unggutt, der han herjet på venstrekanten. Etterhvert en god playmaker sentralt.

SM: Michael Brown – Mange kjenner ham som en ballvinner, men for oss var han en drivende god, offensiv midtbanespiller. Scoret 22 mål i 02/03.

SM: Glyn Hodges – Klassespiller under Bassett. Kreativ og en utrolig venstrefot.

VM: Dane Whitehouse – Fantastisk klubb-spiller og Blade, takket nei til overgang til andre klubber. Rask, tøff og målfarlig.

SP: Brian Deane – Fantastisk spiss, som var i klubben i tre perioder.

SP: Billy Sharp – Vi har hatt mange spisser som har vært bedre enn Sharp, men de fleste har bare vært gode i kortere perioder. Sharp har scoret 50 mål på to sesonger, og ledet oss tilbake til Championship.

Dr. Jekyll's Pub

BILJARD

**FÅ 1/2 PRIS PÅ
BILJARD**

VANLIG PRIS ER 2 KR PR MINUTT.

**- VI HAR BYENS
BREDESTE UTVALG
AV WHISKY**

SPØR OSS GJERNE OM TIPS OG RÅD. VI HAR MYE
KUNNSKAP VI GJERNE DELER MED VÅRE GJESTER

FOTBALL

**- VI VISER DET SOM ER VERDT
Å SE AV CHAMPIONS LEAGUE,
EUROPA LEAGUE, PREMIER LEAGUE**

ÅPNINGSTIDER:

PUB: SØN-FRE: 15-03 / LØR: 13-03

KJELLER: MAN: 20-24 / TIR-TORS: 16-23 / FRE: 16-03

LØR: 13-03 / SØN: 16-23

VAR ALT BREDERE FØR?

► AV: DAG SOLHEIM

Det er sikkert mange som har levd noen år som stadig stiller seg selv det spørsmålet, svaret er stort sett at det var det ikke, men gjelder det også engelsk fotball? Jeg må innrømme at jeg er litt nostalgiker, savner Highbury og mange av de andre arenaene som er blitt borte og erstattet med nye moderne super-anlegg. Noen ganger ønsker jeg at jeg hadde fortsatt å dyrke Crewe Alexandra slik jeg og noen andre nordmenn gjorde på 80-tallet. På det meste var vi nesten 500 medlemmer i Crewes Norwegian Army, hvor den harde kjernen dyrket en liten klubb med sjel og atmosfære skapt på nærhet til supporterne og det lokalmiljøet man representerer.

Som ihuga Arsenal-supporter så må man forholdet seg til hylekoret som forlanger et manager-skifte fordi man «bare» vinner FA Cupen og ikke Premier League, jeg som vokst opp med drømmen om Wembley i mai som noe så utrolig stort. For meg så er fotball mye mer enn trofeer, det er forventningen til de ukentlige kampene, reisene for å se laget til klubben jeg elsker i aksjon, menneskene, det å føle lukta og atmosfæren rundt stadion slik jeg har gjort det siden jeg var der første gang på Boxing Day i 1977, Arsenal-Chelsea 3-0. Jeg husker fortsatt hvor stor den opplevelsen var.

Derfor var det fantastisk å få jobbe med Premier League i CANAL+ fra 2000-2010, det å få ha forberedelser til kamper i verdens beste liga som jobb, det å få presentere dem for alle fotballelskere i Norge og ikke minst det å få ha gjester i studio som var på banen på min første kampdag i England, så QPR-Derby senere på dagen og da spilte min store helt Charlie George for Derby. Helten fra Wembley-finalen i 1971 har etter flere studiebesøk blitt en god venn, det samme har Ron «Chopper» Harris, Chelsea-legenden som var på det tapende laget denne magiske dagen i jula i 1977. Det mest fargerike bekjentskapet er manager-legenden Ron Atkinson som jeg flere ganger har hatt gleden av og bo hjemme hos i hans manson utenfor Birmingham.

Det ble et nært forhold til mange fordi det ofte var jeg som hentet dem på Gardermoen og som spiste middag med dem på kvelden, og da satt de gode historiene løst. Jeg har hørt på Paul «Gazza» Gascoings elleville historier og jeg har gått tom for bensin på EG på vei til Gardermoen med verdensmester Allan Ball i baksetet. Minner fra alle disse årene og rundt 600 Premier League sendinger er

mange, gode vennskap ble skapt med legender i engelsk fotball, men møtet med rundt 2.500 norske supportere har også gitt mange uforglemmelig opplevelser. Vår filosofi var at ingen kan skape følelser rundt laget sitt slik supportere kan, det gjorde at vi fikk enda mere ekte følelser involvert i sendingene. I de 10 årene så jeg nesten alle de 380 kampene hver sesong, riktig nok noen samtidig, og jeg ledet med et par tre unntak alle sendinger både lørdag og søndag, jeg levde Premier League og akkurat det ville jeg aldri vært foruten. Vi var en gjeng med kommentatorer, eksperter og teknisk personell som gjorde alt for å ta seerne med på innsiden av den engelske toppfotballen med et godt innhold rundt kampene og stor kjærlighet til fotballen på balløya og med respekt for et fantastisk produkt. Vi var privilegerte, slik de som jobber med Premier League i dag er det. Jeg har alltid elsket fotballhistorier og for meg er gode historier en av de viktigste sidene ved fotballen, derfor trives jeg i alle klubbmiljøer. I ettertid er jeg stolt av å ha ledet festmiddager med Ryan Giggs og Sir Alex Fergusson i Oslo, arrangementer for Liverpool, Tottenham og Aston Villa sine supporterklubber for å nevne noen. Det samme er jeg for at Manchester Uniteds Supportklubb inviterte meg med til Champions League finalen i Moskva i 2008 på deres regning som takk for den jobben jeg

gjorde for engelsk fotball, det glemmer jeg aldri. Vi er en stor familie alle vi som elsker engelsk fotball, uansett hvilken klubb vi er glad i.

Nå sparkes det igang en ny sesong og som Arsenal-supporter har jeg et håp om at vi skal være med i kampen om liga-trofeet, men det er ikke det som er det viktigste, det er å ha forventninger til 38 kamper hvor noen ender med glede og noe i fortvilelse, det er håpet om å beseire erkerivalene, se fantastiske mål og glitrende fotballspill, oppleve magiske og stolte øyeblikk, og akkurat det kan jeg dele med alle uansett hvem man holder med. Til syvende og sist er det bare en klubb som går til topps, det er fantastisk når det er laget ditt, men du verden hvor mye moro vi skal ha det på veien fram til mai 2018, og inne i mellom alle seriekampene er det cup-turneringenes magi, fotballen på sitt beste, der alle kan drømme om en finale helt til man brutalt er slått ut. Det er derfor vi elsker dette spillet og klubbene våre, selv om det kanskje var enda morsommere før da spillerne ikke kostet hundrevis av millioner og man kunne slå av en prat med dem etter trening, eller våkne på et hotellrom i Crewe sammen med noen av spillerne slik enkelte av oss gjorde på 80-tallet. Men uansett fortid eller nåtid vi er heldige vi som er blitt valgt av et engelsk fotballag.

Dag Solheim på en av sine mange besøk til London og Emirates Stadium.

DAG SOLHEIM

Alder: 59

Sivilstand: Gift, to barn, Ole Kristian (19) og Sandra (30)

Yrke: Selvstendig

Bosted: Fredrikstad

Favorittklubb: FFK og Arsenal

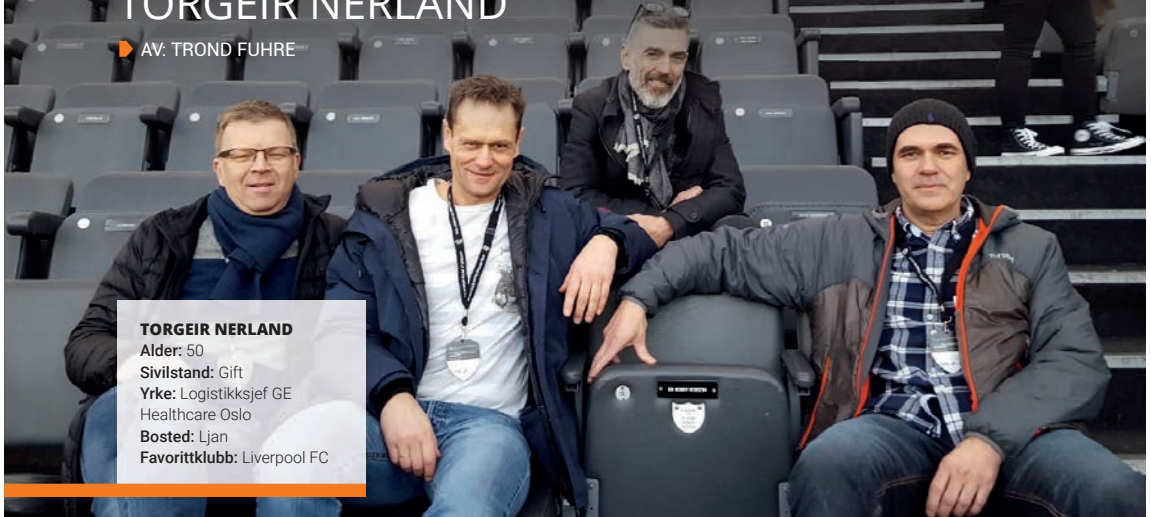
Annet: Hockeyinteressert, Stjernen.

Følger fortsatt litt med Crewe Alexandra. Min datter Sandra er oppkalt etter klubben og heter Victoria Alexandra.

SUPPORTERPROFILEN

TORGEIR NERLAND

AV: TROND FUHRE

TORGEIR NERLAND

Alder: 50

Sivilstand: Gift

Yrke: Logistikksejef
Healthcare Oslo

Bosted: Ljan

Favorittklubb: Liverpool FC

Pilgrimsgutta på St James' Park i 2016 ved stolen til Sir Bobby Robson. Fra venstre: Boye Slåtten, Torgeir Nerland, Svein Lindäck og Halvor Søreide.

Når og hvordan ble du Liverpool supporter Torgeir?

Det var nok våren 1975. Gutta i 1 klasse på Finstad skole i Ski var nesten alle interessert i engelsk fotball. Vi brukte stort sett friminuttene til å spille fotball og diskutere engelske spillere og lag. De fleste andre hadde allerede funnet seg en favorittklubb da 8 års bursdagen min nærmet seg i slutten av mars 1975. Men jeg hadde fortsatt ikke landet på et lag som fenget mer enn de andre. Husker at det var både Spurs, Leeds og Man United sympatisører i klassen. Og noen holdt med Liverpool. Blant annet en het som Kevin Kiland. Men han kalte vi bare Kevin Keelan etter den gode Norwich keeperen fra den tiden.

På 8 årssdagen min fikk jeg så en Liverpool bag med lagbilde på siden av morfaren min. Da var det kjært. Kjærlighet og point of no return.

Har du noen spesielle minner fra ungdomstiden som Liverpool Supporter?

Har selvsagt mange minner fra denne herlige tiden. Et litt sårt minne er FA cup finalen i 1977 da Liverpool noe uheldig tapte 2-1 mot et annet rødt lag fra litt lenger øst. Skuffelsen var enorm etterpå, og det var vanskelig for en 10-åring å forstå hvordan man skulle kunne komme seg over dette. Så jeg fikk en ide;

Protestmarsj. Så jeg lagde plakater med påskrifter som «Liverpool er best». «Kevin Keegan er gud» osv. Deretter tok jeg på meg både Liverpool drakt, skjerf og lue og vandret opp og ned i gaten der jeg bodde mens jeg ropte slagordene som sto skrevet på plakatene. Tror ikke boligprisene gikk opp i gaten i akkurat den perioden. Jonny Lund som de siste sesongene har vært på enormt mange Liverpool-kamper husker nok den episoden godt og tapet smerter fortsatt.

Ellers så sitter selvsagt alle Serievinnercup finalene fra 1977 til 1985 godt spikret i minnet. Og ikke minst ligacupfinalen mot de røde djevlene i 1983. Revengé! Jeg har fortsatt de aller fleste av fotballkortene fra den tiden intakt. Det samme gjelder svært mange utgaver av «Shoot» og «Match». Det var stort når vi kunne kjøpe disse bladene i butikken.

Andre gode minner fra denne tiden er selvsagt BBC World Service overføringene på radio hver lørdag fra 1700 til 1830, der det var live radiokommentering fra en engelsk kamp og reportere på andre kamper som ga lyd fra seg ved mål. Glemmer aldri lydene, pasjonen og James Alexander Gordon som etter at kampene var over kom med «The full classified results».

Mange av oss ble helt hektet på engelsk fotball som «kids» i Tippekamp generasjonen. Hvorfor tror du tusenvis av nordmenn fortsatt har denne forelskelsen i blodet?

Historien, kulturen, draktene, tribunene, det faktum at Leicester kunne vinne Premier League, trøkket på bortetribunene i alle de 4 ligadivisjonene, fortsatt den fotballen med minst filming og forsøk på juks og ikke minst vennskap med andre som deler samme interesse.

Hva tror du er årsaken til at Liverpool FC er så populære i Norge?

Anfield, Keegan, Kenny, Fowler, Gerrard, finaler på TV, foreldre med sunne holdninger, byen Liverpool som oser av historie, humor, sjarme og ikke minst rivalisering mellom Everton og Liverpool.

Din første fotballhelt?

Utvilsomt Kevin Keegan.

Arbeidsjern, målscorer, blid og omgjengelig.

Når han reiste til Hamburger SV så var det sorg. Helt til Kenny Dalglish kom til Liverpool like etterpå. Da han scoret i ligadebuten borte mot Boro i 1977 så kom livet i vater igjen. Det var skikkelig moro å møte

King Kenny i baren på spillerhotellet i Basel kvelden før Europaliga finalen mot Sevilla i 2016.

Bill Shankly er for mange den viktigste personen i Liverpool FC sin historie. Hvordan vil du beskrive han?

En utpreget sosialist. Som dog ville vinne. Men mest for folket. Enorme talemåter og morsom. Liverpool FC lå litt med brukket rygg da Bill ble ansatt 14 desember 1959. Klubben spilte i den gamle 2 divisjon, Anfield var nedslitt og treningsanlegget nærmest ubrukelig. I løpet av 15 år ble han folkehelt i den røde delen av byen og bygde opp laget til å bli en ikonisk enhet. Halve byen og det røde laget ble en ubrytelig akse.

Din første tur til Liverpool?

Hjemme mot Ipswich i 1984. Var 17 år og reiste alene. Fly Fornebu – London fredag ettermiddag. Så tog opp til Liverpool der jeg overnattet på et rimelig B&B. Våknet svært tidlig lørdags morgen og gikk opp til Anfield ikledd Liverpool drakt og skjert. Fikk slengt en del meldinger etter meg fra unge Evertonians som ikke likte fargene. Var uansett i lykkerus og usårbar. Kom opp til Anfield ca 1130 og stilte meg i kø utenfor The Kop. Det var vel allerede ca 50 stykker foran meg i køen. Når turnstiles endelig ble åpnet opp så var det å betale et par pund cash og gå opp de legendariske trappene for endelig å finne sin plass på et stående The Kop.

Liverpool vant 2–0 foran 35000 tilskuere. John Wark som Liverpool kjøpte fra nettopp Ipswich sommeren 1984 scoret begge målene. Og det var selvsagt stort å møte Ian Rush utenfor Anfield.

Gi oss noen tips på hva du bør få med deg når du besøker byen og klubben Liverpool FC i dag.

Albert Dock og området rundt er både kult, fint og historisk. Pier walk langs elven Mersey er også godt for sjelen. Så er det jo Goodison, Anfield, utallige puber og restauranter. Echo Arena har mange topp konserter. Det er mange bra museer i Liverpool. Og byen har verdens nest største anglikanske katedral. Wirral på andre siden av elven Mersey er også verdt et besøk med Ferry across the Mersey. Stikk da gjerne opp til Prenton Park for å se Tranmere spille. Wirral har forøvrig en stor andel norsk herkomst og Tranmere navnet kommer fra Tranmæl i Trøndelag. Norske vikinger innførte navnet på Wirral ca år 1000.

Du har opplevd gamle gode «Spion Kop» på Anfield. Den mest berømte tribunen gjennom tidene. Gi oss noen minner og beskriv The KOP historien, oppstanden, type mennesker, sangene, lidenskapen, kraften.

Navnet «The Kop» dateres tilbake til 1906. På slutten av 1906 sesongen, da Liverpool FC tok sitt andre seriemesterskap, besluttet klubbdirektørene å bygge en ny tribune for å hedre klubbens tilhengere. Tribunen ble døpt «Spion Kop» til minne om de mange «scouserne» som døde under Boer krigen. På 60 tallet startet for alvor storstilt synging på The Kop. Blant annet inspirert av den tidens Mersey Beat der Beatles og andre band dominerte den britiske musikkscenen. The Kop sang noen av sangene og etterhvert lagde de sine egne sanger. På det meste tok tribunen 30000. Verdt å nevne er også Pink Floyd

sitt album Meddle fra 1971 der sang nummer 3 involverer The Kop.

Trøkket på The Kop er nok ikke helt lenger som før. Men på store kamper så våkner ofte tribunen kraftig til liv igjen.

Hvordan vil du beskrive rivaliseringen mellom Liverpool FC og Everton FC?

Rivaliseringen har nok vært stor helt siden 1892. Men på 80 tallet var det nok et litt mer «Friendly rivalry» mellom klubbene når på en måte byen Liverpool sto sammen mot London, Thatcher regimet og polarisering av makt og industri mot sør. Men rivaliseringen etter det har igjen hardnet til mellom klubbene. Det er fortsatt mye banter og humor mellom supporterne. Men fansen misliker hverandre og «den andre klubben» mer enn folk tror.

Selv fikk jeg merke dette på Goodison i 1997 da jeg havnet på feil tribune i feil drakt på Goodison. Det var kveldskamp i ligaen mellom Everton og Liverpool i 1997. Kampen endte 1-1. Jeg fikk med meg hele kampen. Men etter kampslutt så var det en del hjemmesupportere som tok saken i egne hender og regelrett slo meg ned. Jeg svimte av og endte på bare ute på Goodison sitt gresstepe.

Det ble en deilig «revansje» å sammen med sønnen min Lars og kompis Jonny live se Liverpool slå Everton 2-1 i FA cup semifinalen 2012 på Wembley. Etter kampen observerte man tårevåte Everton fans så langt øyet kunne se.

Hvor var du når det skjedde et mirakel i Istanbul?

Var på flere CL kamper frem til finalen men fikk ikke reist til Istanbul. Så kampen på Bohemen i Oslo. Det ble mange gledestårer og elle vill feiring med gode venner etter kampen.

Du har besøkt England og Liverpool mange ganger opp gjennom tiden som fotballsupporter. Har du en spesiell historie du aldri glemmer?

- Liverpool – Olympiakos 4 – 0 i semifinalen i serievinnercupen 1985 var en fantastisk opplevelse med et «swinging Kop» og full pakke.
- Liverpool – Newcastle 4-3 i 1996 er rett og slett den beste fotballkampen jeg har sett live.
- Leeds – Liverpool 4-3 i 2000 var også en topp kamp. Gratulerer til Leeds kompis Lasse som også var der...!

• Everton – Liverpool 3-3 i 2013 glemmer jeg aldri. Vanvittig tempo og nivå.

• Watford – Liverpool I kvartfinalen i 1986 var en spesiell opplevelse. Kompis Kenneth og jeg hadde ikke billett men kom som hundrevis av andre inn på bortetribunen da kontrollen ved innganger var svært mangelfull. Vi sto som sild i tønne og da Liverpool snudde kampen på overtid så var det faktisk temmelig skummelt oppe på tribunen. Flere slet med å puste samtidig som folk var i ekstase over seieren. 3 år etterpå fikk vi Hillsborough.

Du er også banehopper. Hvor mange baner har du besøkt og fortell oss om denne herlige hobbyen. Har det vært noen klubb som har skilt seg ut?

Har vel 42 av de offisielle banene nå. Men har nok også minst 10 av de gamle stadionene som ikke lenger finnes.

De siste årene har vi vært en fin gjeng som har reist på såkalte Pilgrimsturer til England hver høst. Vi er borte i en drøy uke og da prøver vi å få med oss kamper fra flest mulige ligaer. Anbefales! Gjengen som drar er Boye og meg (Liverpool), Halvor (Newcastle) og Sven (Wolves). Årets tur kommer i perioden 7 desember til 14 desember. Da satses vi på nye stadioner og ikke minst fete kamper fra blant annet Championship og League one.

Har gode minner fra blant Doncaster (merkelig dialekt), Brentford (herlig ståtribune), Villa Park (den fineste stadion i England.. Sorry Trond...!), Bramall Lane, Elland Road, Brighton og flere andre. The Hawthorns er også en nydelig stadion å besøke. I tillegg til disse «Pilgrimsturene» er jeg nok over i England 2-3 ganger til iløpet av en sesong.

Om du kunne sette opp et Liverpool FC lag + tre reserver. Hvilke spillere/manager hadde du plukket ut?

Vanskelig men endte opp med dette laget:

Keeper: Ray Clemence

Forsvar: Phil Neal, Alan Hansen, Emlyn Hughes og Steve Nicol.

Midtbane: Steven Gerrard, Graeme Souness og Ray Kennedy.

Spiss: Kenny Dalglish, Ian Rush og Luis Suarez

Subs: Jamie Carragher, Terry McDermott, Billy Liddell Shankly og Paisley skulle sammen ha ledet laget til ligagull.

- TIDEN I LIVERPOOL VAR HELT SPESIELL

► AV: TORBJØRN FLATIN – THE KOPITE

På elleve sesonger mistet han seks ligakamper, Ray Clemence var 70-årenes keeper i Liverpool FC. Det var ingen over, ingen ved siden, ifølge Bill Shankly og The Kop. Vi har tatt en prat med keeperlegenden på et tidspunkt de røde sliter med å finne den rette mellom stengene.

Han ser godt ut, 68 år gamle Ray Clemence, da vi treffer ham i en liten bar midt i Oslo sentrum. Spesielt med tanke på at han ble rammet av kreft for drøyt ti år siden og har kjempet en hard kamp tilbake for å bli helt frisk igjen.

Han er kommet til den norske hovedstaden for sammen med sin gode venn Reidar Martinsen å være med på å promotere boka Alt var mye bedre under Keegan. Mange Liverpool-supportere vil huske at Martinsen (VG/Sport i bilder) hentet over Clemence og Emlyn Hughes, og senere også røde profiler som Phil Neal, David Johnson, Sammy Lee og Steve Nicol til å holde fotballskole på Ullern, som var unikt på slutten av 70-tallet og 80-tallet.

Vårt møte er bare noen få timer før Liverpool skal spille en viktig ligakamp mot Tottenham, den andre storklubben som Ray spilte for. «Clem» sier at han gleder seg til kampen, men er også nervøs på Liverpools vegne. De røde må vinne på Anfield, mener han, og de trenger poengene mer enn Spurs slik situasjonen er der og da.

Du følger fortsatt godt med på hva som skjer i Liverpool FC?

– Det gjør jeg. Jeg er med på arrangementer sammen med andre tidligere spillere, og jeg prøver å få sett så mange kamper på Anfield som mulig. Den nye Main Stand er glimrende og et stort pluss både når det gjelder fasiliteter og også atmosfære med 9000 nye seter. For meg går Liverpool FC i riktig retning.

EN KEEPER HVERT TIÅR

Tommy Lawrence var keeperen Bill Shankly satset på da Liverpool var tilbake i toppdivisjonen i 1962, og han ble 60-årenes keeper på Anfield. Ray stod hele

70-tallet før Bruce Grobbelaar erstattet ham og ble førstevalget det neste tiåret. Siden har det vært typer som David James, Jerzy Dudek og Pepe Reina som har satt sine spor, men Liverpool har likevel ikke helt knekt den keeperkoden som var en del av grunnfjellet da klubben var på sitt mest suksessrike. Det gjelder ikke minst nå, hvor det er hard kamp mellom Simon Mignolet og Loris Karius om makten mellom stengene.

Keepere i Liverpool er ofte et diskusjonstema?

– Jeg har medfølelse med dem begge, for å være ærlig. De er begge under enormt press. Simon Mignolet var bra i perioder forrige sesong, men hadde også sine dårlige dager og som har gjort at Jürgen Klopp har hentet inn en tysk keeper som han kjenner godt i Loris Karius. Karius startet bra, men så begynte også han å gjøre noen feil og ble satt ut av laget. Mignolet kom inn igjen, spilte flere gode kamper, før kritikerne kom fram etter en tabbe mot Hull. Slik vil du forvente at det vil være fremover, at den som står i mål for Liverpool vil bli vurdert med lupe, og det er klart at det er ingen ideell situasjon. Hvorvidt en av dem greier å overbevise Klopp innen sesongens utløp om at han er den det bør satses på, eller om det vil bli kjøpt en keeper til når sommeren kommer, det er det bare manageren som kan svare på.

Ray Clemence lener seg tilbake i lilla genser og tar den litt diplomatiske tonen. Da han stod mellom stengene i grønn genser og rød bukse, var det aldri noen diskusjon om hvem som skulle stå i mål for Liverpool.

Da du stod i mål byttet dere keeper om lag hvert tiende år, med først Tommy Lawrence, så deg og deretter Bruce Grobbelaar?

– Jeg var keeper i Liverpool i tolv år, det er riktig, men Liverpool byttet andrekeeper om lag hvert tredje år. Jeg hadde kanskje avvist en konkurrent, men det ville snart komme en ny som sørget for at jeg var på tå hev.

ENGELSKKE KEEPERE

Du tilhørte det man kan kalle den gylnne perioden for engelske keepere?

– Det tror jeg det er riktig å si. Det var utmerket for det engelske landslaget, men personlig var det skuffende da jeg måtte konkurrere hele tiden med en stor keeper som Peter Shilton. Nå fikk jeg til slutt 61 landskamper og var fornøyd med det, men du hadde

også folk som Joe Corrigan, Phil Parkes, Jimmy Rimmer og enda flere som i andre tidsperioder ville ha fått mulighet til å spille for England, men som nå kom i skyggen av Peter og meg. Jeg tror for eksempel en utmerket målmann som Phil Parkes bare fikk én landskamp.

Hvor er det blitt av alle de gode engelske keepere?

– Jeg tror en av årsakene er at det kommer inn stadig flere utenlandske managere og trenere. En manager fra Kontinentet vil trolig se etter en keeper som de kjenner godt fra sine tidligere omgivelser. Det kan heller ikke underslås at det har kommet inn noen glimrende keepere utenfra, som De Gea hos Man United, Cech hos Chelsea og nå Arsenal og Courtois hos Chelsea. Når det er sagt, vil jeg også hevde at det er noen utenlandske keepere som ikke er bedre enn de vi har her, det er mer snakk om hvem som får sjansen. Trenden for øyeblikket er imidlertid at det er folk utenfra som står i mål i Premier League, og jeg tror det kun er tre-fire engelske mål menn som står fast i vår øverste divisjon, noe jeg synes er synd.

Du har arbeidet som keepertrener, og også trent unge spillere, hvordan vil du beskrive nivået på unge engelske keepere?

– Jeg mener at det er talentfulle engelske keepere, men det er viktig at de får en reell sjanse. Jeg arbeidet med Joe Hart, også da han var ung og før han ble anerkjent som førstevalg på landslaget. Du har Tom Heaton, som jeg har kjent siden han var 18 år og som har arbeidet hardt, vært uheldig med skader, men nå spiller meget bra for Burnley. Jack Butland var den jeg virkelig trodde kunne presse Joe Hart og som er en meget talentfull keeper, men han har nå vært ute med en skade i over et år. Jordan Pickford, som bare er 22 år, var strålende for Sunderland tidlig i sesongen, men også han har vært uheldig med skader. Det er også en ung keeper hos Newcastle og en hos Crystal Palace som jeg virkelig tror har muligheter, så i mine øyne er det talent der ute.

INGEN KEEPERTRENER

Da du var i Liverpool hadde dere aldri en keepertrener?

– Det som var av keepertrening for meg i Liverpool var når trenerne bestemte at vi skulle ha skuddtrening, eller at det skulle komme innlegg fra sidene

med avslutninger fra hode eller fot. Det var da jeg arbeidet som keeper, resten av tiden gjorde vi keepere alt det utespillerne gjorde. Vi hadde ingen keepertrener, nei – og hvis jeg eller en av de to andre med hansker, vi var som regel tre i førstelagstroppen, mente vi hadde behov for noe spesieltrening, måtte vi utføre den selv. Det høres spesielt ut i dag, men det fungerte bra for meg.

Clem smiler lunt. Under Liverpools beryktede «five-a-side»-kamper på trening ble han kalt «morderen», da han alltid spilte lengst fremme og prøvde å score mål, mens en ville tro at han heller ville være mer opptatt av å hindre scoringer.

Da du selv ble keepertrener, hadde du ikke mye å hente fra din bakgrunn hos LFC?

– Det var forskjellige mennesker jeg lærte av. Jeg startet min karriere hos Scunthorpe United som reserve for en kar som het Geoff Sidebottom, som tidligere hadde stått i mål for klubber som Wolves og Aston Villa. Han lærte meg hvordan jeg skulle ta vare på meg selv, på en tid da keepere ikke var beskyttet slik de er nå. Hvordan du skulle agere i spesielle situasjoner, med knær og albuer først og i hele tatt være sterk når du måtte være det. Jeg fikk så to og et halvt år som nummer to for Tommy Lawrence i Liverpool. Tommy var den beste keeperen i en-mot-en-situasjoner som jeg noensinne har sett, og jeg lærte mye av å se på ham. Etter at jeg ble førstekeeper for Liverpool kom jeg snart med i den engelske landslagstroppen, hvor jeg hadde to år under den store Gordon Banks. Det var derfor et spørsmål om å se og lære, og når du annenhver uke spiller foran femti tusen på Anfield må du lære ganske fort, ellers så vet du at du snart er ute av laget.

Du var på et Liverpool som gjerne dominerte kamper?

– En lørdag ettermiddag for meg med en liverbird på brystet kunne være å gjøre fire-fem redninger og håndtere en håndfull innlegg fra sidene. Du visste heller aldri når du måtte gjøre de redningene, det kunne være i kampens første minutter eller helt mot slutten. Derfor dreide veldig mye seg om konsentrasjon for meg. Mye av det handlet om at jeg var med på å organisere forsvaret foran meg, slik at de var i de riktige posisjoner og igjen gjorde min jobb enklere. Jeg tror dagens keepere i Liverpool har noe mer å gjøre enn hva jeg hadde, slik at det med

konsentrasjonen vil være lettere. Jeg pleide å ha en dundrende hodepine etter kamper i mitt forsøk på å fokusere hundre prosent og lukke unna alt annet.

Du var kjent for nærmest å være en sweeper hos Liverpool, og det er nesten ironisk at regelen om tilbakespill til keeper kom etter at du la opp?

– He-he, jeg tror det hadde passet meg bra, ja. Som jeg har antydnet tidligere var jeg med hele tiden når vi hadde våre mye omtalte five-a-side-kamper på Melwood, og jeg var komfortabel med ballen i beina. Jeg mener jeg ville taklet det meget bra, og jeg tror heller ikke det generelt er noe stort problem lenger. Det var nok vanskelig for en del keepere med en gang regelen trådte i kraft, men nå er det et ledd i treningen fra ung alder at de som spiller aller bakerst også skal være gode med føttene.

Pepe Reina sa at noe han syntes var spesielt vanskelig etter at han kom til Liverpool, var hvor mye vind det var under kampene?

– Det er noe spesielt med Anfield angående vind, noe med beliggenheten. I det ene øyeblikket kan det blåse i én retning, for så å forandre seg totalt det neste. Det er en historie, som er helt sann, om meg ikke så lenge etter at jeg kom inn på førstelaget. Til å begynne med var ikke utspillene mine de beste, og det bekymret meg hver gang det var motvind. På den tiden var det også en rekke med flagg på toppen av det som nå kalles Centenary Stand, slik at jeg lett kunne se hvor vinden kom fra da jeg løp ut på banen. Bob Paisley bestemte snart å ta ned flaggene slik at jeg ikke skulle være sikker på hvor vinden kom fra. Det fungerte, og det var nok et eksempel på den kunnskap som var i trenerstaben på den tiden.

AVGJØRENDE REDNINGER

Du hadde bokstavelig talt noen sterke spillere foran deg på 70-tallets Liverpool?

– Det var midtstopperer som Tommy Smith, Larry Lloyd, Emlyn Hughes og Phil Thompson, som var harde, men som også kunne spille. Det var også store personligheter. Jeg mener at hvis et lag skal ha suksess, må det ha 3–4 ledere som kan styre laget gjennom ulike farvann, og på det Liverpool jeg spilte for hadde vi kanskje 7–8 ledere. Det var samtidig stor respekt innad i spillergruppen. Hvis en kritiserte en annen, eller ga en beskjed til en medspiller, så ble det godtatt og man gikk videre uten å se stygt på hverandre. Dette kom spesielt til overflaten på de

dagene det ikke fungerte som det skulle, og hvor vi fikk uavgjort da vi skulle ha tapt eller til og med vant. Hvis du ikke har de frontfigurene når det begynner å gå imot, da vil du også tape kampen.

Hadde du ikke reddet skuddet fra Stielike på stillingen 1–1 i Roma, ville kanskje Liverpool aldri ha vunnet Serievinnercupen i 1977?

– Det hender folk spør meg om hva som var min beste redning, og jeg svarer at jeg nok ser på det noe annerledes enn mange andre og tenker ikke på hvilken redning som var mest spektakulær eller teknisk mest briljant. For meg var de viktigste redningene de beste, de som ble gjort på avgjørende tidspunkt i kamper og som bidro til at vi vant noe.

– Det er et par jeg pleier å trekke frem. En er en strafferedning fra Jupp Heynckes i finalen i UEFA-cupen i 1973. Det ble spilt over to kamper, og vi ledet 3–0 på Anfield slik at der og da virket det ikke veldig viktig. Men da vi spilte returen i Mönchengladbach, lå vi under med 0–2 etter 20 minutter. Tyskerne kjørte over oss, men vi greide å holde ut og vant sammenlagt 3–2. Så hvis ikke jeg hadde reddet straffesparket foran The Kop, ville vi ha tapt på bortemål. Det er også den redningen du nevner fra Uli Stielike. Vi ledet 1–0 ved pause og syntes å ha bra kontroll, inntil Allan Simonsen banket ballen i krysset og det stod 1–1 tidlig i annen omgang. I noen få minutter var vi aldri så lite rystet og måtte konsentrere oss om å forsvare oss. Stielike kom igjennom, jeg gikk ut slik jeg hadde gjort i hundrevis av ganger tidligere, prøvde å gjøre meg så stor som mulig, og heldigvis gikk skuddet i kneet mitt og ut. Ti minutter senere headet Tommy Smith oss i ledelsen igjen etter en corner, og vi var på vei til å vinne den store Europacupen for første gang.

I sesongen 1978/79 slapp du inn bare fire mål i ligaen på Anfield, det høres helt utrolig ut i dag?

– Det var ganske utrolig. Den gangen spilte vi også 42 ligakamper i sesongen, så det var snakk om 21 kamper. Det var bare fire innslupne på hjemmebane, men tolv bakover på 21 bortekamper var heller ikke så verst! Totalt bare 16 baklengsmål i løpet av sesongen og du vil tro at for å få det til må du ha et defensivt lag som konsentrerer seg mye om forsvar, men vi scoret 85 ganger på veien mot ligagullet. Vi var bare et veldig, veldig godt lag som hadde en sesong hvor det aller meste klaffet.

STABILE LIVERPOOL

Ray Clemence har en imponerende CV å vise til. 61 landskamper for England har han nevnt, og trolig enda flere ganger sittende på benken for mannen med flest kamper (125) med tre løver på brystet i Peter Shilton. Clemence fikk fem ligagull på Anfield, vant den gjeveste E-cupen tre ganger, UEFA-cupen to ganger, og FA-cupen og ligacupen en gang hver.

Da han spilte sin første sesong for Spurs i 1981/82, fikk han et noe brutalt møte med sine gamle lagkamerater da Liverpool beseiret Tottenham i finalen i ligacupen på Wembley etter en sen utligning av Ronnie Whelan og hvor samme mann og Ian Rush fastsatte sluttresultatet 3–1 i ekstraomgangene. I tillegg sikret Liverpool seg ligamesterskapet i siste hjemmekamp, mot Tottenham og Ray Clemence. Gjestene ledet 1–0 ved pause etter et langskudd av Glenn Hoddle. Clemence fikk tidenes mottakelse da han løp mot The Kop foran annen omgang, men kunne ikke forhindre at tre baller snart suste inn i nettet bak seg. «Trøsten» var at Spurs vant FA-cupen den sesongen, og han kunne senere plusse på en UEFA-cup.

Du gikk til en annen stor klubb i Tottenham, hva vil du si var forskjellen der sammenlignet med hva du opplevde i Liverpool?

– Tottenham hadde noen fantastisk gode og tekniske spillere, men vi var aldri i nærheten av å vinne ligaen. I Liverpool ble du fortalt at du skulle gjøre de enkle tingene godt, og så ville mye av det øvrige ordne seg selv. I Tottenham ble det lagt opp til et mer fargerikt spill om du vil, men som var vanskeligere å gjennomføre. Spurs kunne greie å vinne en cup da det ville være nok å spille godt i fem-seks kamper, men de var aldri så stabile som Liverpool som kunne ha bidratt til at de var med og kjempet om ligagull.

TRIVDES OVERALT

Ray arbeidet siden som trener og manager, både for Tottenham, Barnet samt senior- og yngre landslag for England.

Etter at du forlot Anfield, hva har du satt mest pris på?

– Jeg har opplevd mye forskjellig og har i grunnen trivdes overalt, av ulike årsaker. Å gå til Tottenham på det tidspunktet jeg gjorde, var den beste løsningen for meg der og da. Jeg behøvde en ny utfordring, og det var lærerikt å komme til et lag som spilte en annen type fotball. Etter at jeg la støvlene på hylla, fortsatte jeg i Tottenham som trener og hadde også en liten periode hvor jeg delte manageransvaret med min gamle venn Doug Livermore. Jeg har fortsatt god

kontakt med Dougie, som jeg også spilte sammen med på reservelaget til Liverpool. Han har flyttet tilbake til nordvest og arbeider for et agentfirma, hvor han er i kontakt med en del yngre spillere. Så vidt jeg vet er Harry Wilson hos Liverpool en av dem.

– Jeg hadde også to og et halvt år hos Barnet som manager, noe som var veldig lærerikt. Inntil da hadde jeg hatt 21 år i to av Englands beste klubber, og nå kom jeg til engelsk 4. divisjon og spillere som slet med å slå en presis pasning på 10-15 meter. Jeg måtte finne andre måter for å få et slikt lag til å fungere, det var lite penger og jeg var helt avhengig av å prøve å hente spillere for en slikk og ingenting og prøve å selge med profitt slik at vi kunne overleve økonomisk. Jeg måtte også lære å forholde meg til folk som var over meg, ikke med å ta ut laget og slikt, men hva jeg kunne gjøre som manager angående spillerstall og andre avgjørelser. Da jeg forlot Barnet mener jeg i hvert fall selv at laget var bedre enn da jeg kom, og vi hadde fått slettet all gjelden.

– Jeg var blitt god venn med Glenn Hoddle i min tid på White Hart Lane, og da Glenn en dag ringte og lurte på om jeg ville være med i hans stab på det engelske landslaget som keeper trener, var jeg ikke vanskelig å be. Jeg var med England i 5-6 år og var involvert i sluttspill både i EM og VM. Siden fikk jeg også ansvaret som keeper trener for Englands yngre landslag, fra U15 til U21, og det har vært veldig givende å se noen av dem bryte igjennom og få gode karrierer.

Når du ser tilbake, tenker du mest på medaljene du vant eller noen av de store og avgjørende redningene?

– Jeg vil si hele opplevelsen av å være i en klubb som Liverpool var det største for meg, tiden i Liverpool var helt spesiell. Det var spesielle spillere og spesielle supportere, og når man vinner trofeer så ofte som vi gjorde, så blir det mange unike dager og øyeblikk. Folk lurer på om jeg ikke hadde ønsket å spille nå, og jeg svarer at det hadde vært hyggelig å tjene så mye penger, men at jeg likevel ikke ville byttet bort å spille i den perioden jeg gjorde. Det var så mange personligheter, ikke bare på mitt lag, men også hos motstanderne. For meg er det nå blitt for mye business, også blant spillerne. Du har enkelttilfeller som Steven Gerrard, men generelt er det ikke lenger mye klubblojalitet igjen, og mange av de beste spillerne bytter stadig beite for å få seg bedre avtaler. Det er noe jeg synes er trist.

Fotballbokbad med Ray Clemence på Dr. Jekyll's. Her sammen med Reidar Martinsen.

4 nye sportskanaler
kommer snart

FRODE «JOSIMAR» LIA – FOTBALLENS VAKTBIKKJE!

► AV: RAY TØRNKVIST

Frode Lia (41) var lei av og lese headlines om fotball som han og alle viste fra før. Presse og tv ga oss glamorøse historier og overskrifter alle lærte seg og leve med. Hva foregår bak kulisserne? Er det andre sannheter eller ting vi burde vite om når vi leser fotball lektyre? Dette var noe Ipswich supportereren var opptatt av. Hvorfor ikke starte et magasin der vi som elsket denne sporten fikk vite mer om om ting vi egentlig ikke viste noe om i det hele tatt?

Magasinet som først kom ut i 2009 har vokst jevnt og trutt, og har blitt Norges lengst levende magasin for fotball, både faglig og som underholdning. Vi syntes vi måtte høre mer og tok en prat med redaktør Frode Lia, som tidligere var ansatt i avisene Natt&Dag og Morgenbladet.

Magasinet Josimar ser ut til å leve i beste velgående. Hvor stort er opplaget blitt?

– Det er på 10 000, med ca 6500 abonnenter. Vi syntes det er meget bra i dagens marked.

Josimar. Det er et merkelig navn på et magasin. Mange vet nok at det er en Brasilianer, men hvorfor han?

– Vi fant vel navnet da Josimar spilte i VM i 1986 og scoret 2 fantastiske mål. Han var ingen stor spiller,

men er vel litt typebetegnelsen på en normal god spiller på et lag i kanskje verdens beste fotballnasjon.

Når vi ser litt på innholdet, har det mye til felles med Offside som Svenskene gir ut, og det er «dype» artikler og emner som en finner få andre steder?

– Det er ikke likt Offside, men har samme format. Ja vi prøver å gå mer i dybden og legge oss på stoff fra hele verden. Fotballen er stadig i endring både når det gjelder forvaltning av penger og taktikk. Graver også dypere etter mer spesielle historier. Fotball fra Storbritannia er ca. 50% av de artiklene vi har.

Vi som leser Josimar får en følelse og vite litt mer om ting rundt styrebord, treningsfelt, kjøp, salg og korrupsjon. Hvor får dere disse opplysningene fra?

– Ja, vi tar med leseren som vi sier: «Inn i klubbene» eller styrerommene så godt det lar seg gjøre. Vi gjør en veldig grundig «research» og skriver aldri noe vi mener er uriktig eller usant. Vår oppgave er å la leseren få sannheten om ting.

Dere har brukt mye plass på agenter, og pengebruk i fotballen. Er dette en nisje dere har lagt dere på?

– Både ja og nei. Vi er som sagt et temamagasin, og nå om dagen handler veldig mye om dette. Det er store penger i omløp og det har vel blitt bevist, om

ikke fra oss, att «gråsonen» ikke er langt unna for mange når overganger og turneringer bestemmes.

Når det gjelder innhold i magasinet. Hva er standard og skrive om?

– Vi skriver som sagt fra hele verden og prøver å få bredde på stoffet. Alt fra små klubber i havgapet til de multinasjonale store klubbene. Skriver mye om taktikk og modernisering av fotballen. Tar også opp emner som går på klubbstruktur og oppbygging for øvrig. Det er mye og ta av, og vi føler dette er det leserne våre er opptatt av. Får mye bra tilbakemelding. Vi er også på besøk hos utenlandske skribenter og magasiner for å hele tiden få nye ideer.

Fotball fra Storbritannia er jo det som opptar de fleste norske. Kan du fortelle litt om ditt forhold til ligaene her?

– Selv er jeg Ipswich supporter. Kan starte med at det er en liten klubb i engelsk sammenheng. Tenker da på omsetning. Det er jo bare 4–5 store klubber, men Britisk fotball er blitt en utrolig pengemaskin. Det er ingen som kan matche de i det hele tatt. Unge fans i dag velger sjelden Derby, Ipswich, Norwich hvis det ikke går i arv. Selv om kanskje ikke Premier League er den beste ligaen er den mest fascinerende. Alle i Norge elsker et lag i Storbritannia.

Det er over 110 000 registrerte supportere av Britiske klubber i Supporterunionen og dette er vel unikt?

– Ja, det er utrolig. Nå fikk jo nordmenn dette inn med tippekampen og tippekupongen, men det er fantastisk at det er så organisert og at så mange reiser over veldig ofte for å følge sitt favorittlag.

Din egen klubb Ipswich Town er jo en klubb som var i Europa-toppen på 80-tallet. Kan denne bedriften gjentas om noen år?

– Det er ikke mulig slik jeg ser det nå. Vi har ikke nok penger, og det er pengene som rår over alt. Uansett er Ipswich Town min klubb og den vil jeg alltid elske.

Følger du klubben din «live» regelmessig eller blir det gjennom TV-ruta?

– Målsettingen min er å se de minst en gang pr. sesong. Det blir ikke tid til så veldig mye mer, Josimar tar mye av tiden. Jeg har også en stor familie å ta meg av. Følger selvsagt med på alle TV-sendte kamper av laget.

Josimar tar jo for seg veldig mye av fotballen på hele kloden. Vil dere fortsette å fokusere på Britisk fotball i framtiden?

– Vi vil det. Det blir mer og mer penger fra Sky og vi har jo nå også nordmenn som gjør det bra der borte. Vi kommer med Premier League-bibelen, som er en utgave før seriestart som omhandler bare dette. Her tror jeg leserne får vite det meste om klubbene. Vi vil også skrive om lavere divisjoner og klubber, og dette vil vi ta med oss inn i sesongen.

Fremtiden for magasinet Josimar? I dagens medieverden er jo «papir» nesten blitt et skjellsord.

– Nei, som jeg sa tidligere. Vi holder stand og øker også. Tror det er innholdet vårt. Vi er veldig opptatt av å gi underholdende, god og korrekt informasjon. Håper det er nyttig for alle som leser magasinet Josimar.

Foto: Kenneth Berger

FRA GUTTEDRØM TIL VIRKELIGHET

► AV: TROND FUHRE

Mange nordmenn er genuint interessert i britisk fotball. Ekstra gøy er det å følge norske spillere og mangere som har sin arbeidsplass på øyriket. Celtic FC er en av de største og mest tradisjonsrike klubbene i Europa. Det er stort å være manager i denne klubben. Ronny Deila fikk muligheten og han satte sine positive spor i klubben.

Det var en opplagt og imøtekomende Vålerenga trener som møtte meg på Valle. Vi er i uke 25 og klubben er i full gang med forberedelsene til å møte erkefienden Lillestrøm på Ullevaal Stadion.

Han er iøyefallende rolig og det oser selvtillit av karen som vokste opp på en gård utenfor Porsgrunn.

Født i Porsgrunn i 1975 (41). Urædd var hans første klubb som fotballspiller.

Når vi starter å snakke om ungdomstiden, så forstår jeg raskt Ronny var en meget aktiv person og et konkurransemenneske. Urædd er stiftet i 1894 og har fostret mange fotball og håndballspillere, turnere, brytere og fridrettsutøvere. Klubben er den nest eldste fotballklubben i Norge, kun naboen Odd er eldre. Deres fotballag spilte på det høyeste nivå mellom 1937 og 1948 og var tapende cupfinalist i 1904 og 1911. I dag er det damelaget som spiller

høyest i divisjonssystemet. I fjor spilte de i Toppserien, men måtte ta turen ned i 1. divisjon i 2017. I denne tradisjonsrike og driftige klubben vokste Ronny opp. De aller fleste utenfor Grenlandsområdet kjenner han som en meget solid midtstopper, men frem til han var 17 år var han spiss på lagene han spilte. Det lyser igjennom, han er stolt av å komme fra denne klubben.

Du spilte på aldersbestemte landslag og fikk to U21 kamper. Det var vel gøy og inspirerende for ung telemarking?

Det var en flott tid. Mange gode minner fra den tiden. Landslagsamlingene, kampene og spillere man møtte i forbindelse med kampene. Husker ekstra godt U17 EM-kvalifikasjonskampene mot Nederland. Her spilte talentene Patrick Kluivert og Clarence Seedorf. De ble etterhvert verdensstjerner, men du så allerede da hvilket potensial de hadde. I sitt kull var Ronny den eneste fra Telemark fotballkrets som representerte Norge på aldersbestemte landslag. Han berømmer også sine NFF trenere Øivind Nilsen og Terje Skarsfjord.

Hvor langt var du for å få en innkalling til A-landslaget?

Ronny smiler og sier, jeg ble nok vurdert, men når jeg var som best hadde vi forsvarspillere i europeisk toppklasse!

Beste spiller du har spilt med?

Ronny brukte god tid til å vurdere dette spørsmålet. Etter et par minutter sier han klart og tydelig. Godt spørsmål, men jeg er sikker i min sak. Det er Brede Hangeland. Midtstopperkjempen fra Stavanger. I dag ekspertkommentator i TV2 Premier League studio. Brede fikk en fantastisk karriere med blant annet 217 kamper for Fulham og 91 landskamper for Norge. Sosial, ekstremt klok, bevist og proffisjonell er ord Ronny bruker om sin medspiller og venn.

Tok du deler av trenerutdannelsen samtidig som du var aktiv spiller?

Ja, det stemmer. I Odd var det et herlig fotballmiljø, med kjente fotballnavn som Erik Holtan, Erik Pedersen, Bård Borgersen, Frode Johnsen og Arne Sandstø. Jeg lærte mye fotball i denne perioden og nevnte karer var gode sparringspartnere. Han tok sin første trenerjobb i 2005. Det var juniorlaget til IL Brodd som fikk gleden av å bli det første laget Ronny ledet som trener. De husker nok denne sesongen med glede. Dette var i 2005, under sitt opphold i Stavanger og klubben Viking.

Ronny skjønnte tidelig at treneryket var noe for han. Jeg har vært heldig, i klubbene Odd, Viking og Strømsgodset lærte jeg mye om spillet. Klubber som har en sterk fotballkultur.

Jeg må også nevne Dag-Eilef Fagermo. I min assistent rolle under han i Godset lærte jeg mye. Dette skjedde i sesongene 2006 og 2007. Jeg fikk min første hovedtrener i 2008, og det var takknemlig å ta over etter den gode jobben Dag-Eilef hadde lagt ned i Strømsgodset.

Er cupfinale seieren over Viking høydepunkt som spiller?

Ja, uten tvil og Ronny lyser opp når jeg nevner denne kampen. Oddrane vant 2–1 mot Viking. Dette var første gang de møttes i en NM finale. Kampen som ble målt og sett av 1 018 000 på NRK1. Den gang rekord for en norsk klubbkamp. Odd har spilt imponerende 21 cupfinaler og vunnet 12 av de. Den første cupfinaleseieren kom i 1903. Da vant de 1–0 over en annen storhet på denne tiden, Grane Nordstrand. Vi må tilbake til 1931 for å finne deres siste cupfinale triumf. Mjøndalen var motstander og Telemarkslaget vant 3–1. Finalen ble den gang spilt på Lovisenlund i Larvik.

Odd måtte jobbe for sin siste cupfinaleseier. I kvartfinalen møtte de Moss og vant 9–8 på straffer, etter 2–2 ved endt spilletid. I semifinalen knuste de Bodø/ Glimt 4–0, men i finalen måtte de spille ekstraomganger etter 1–1 ved full tid. Litt typisk for Viking så var det Christian Flindt-Bjerg som scoret 2–1 målet for Odd. Den skuddsterke dansken som hadde forlatt stavangerklubben sesongen før. I dag er Christian tilknyttet den danske klubben Thisted Fotbold Club. Han måtte legge opp som spiller i 2009 etter en alvorlig motorsykkelulykke. Hans far Ove Flindt-Bjerg har vært trener for både Odd og Viking.

Et fantastisk øyeblikk for meg som spiller, sier Ronny. Det ble en skikkelig fest etter denne triumfen! Det var også en stor seier for satsingsprosjektet Grenland Fotball ASA.

Ditt beste minne som Strømsgodet trener?

Seriemesterskapet i 2013 med Godset vil alltid stå som et av mine beste minner som spiller og trener. Vi hadde tatt sølv året før og det å vinne Eliteserien med fattige to poeng (Rosenborg) var ekstra stort. En mektig seier for klubben, supporterne og byen Drammen. Vi tapte ikke en hjemmekamp i serien, sier Ronny med et stort smil. Godset som holder rekorden med antall hjemmekamper på rad uten tap i Tippeligaen. Hele 46 kamper, fra 16. juni 2011 til 19. juli 2014. Ronny har mye å være stolt av etter sitt opphold på Gulskogen.

Hva var dine første tanker når du fikk tilbud om å være manager for Celtic?

Det ga meg en vanvittig energi. En stor utfordring, men jeg elsker utfordringer! Celtic som i forkant hadde forhandlinger med Roy Keane om manager-jobben. De ønsket meg ikke nok, så krigreren fra Cork om hvorfor ikke dette ble noe av. Da tok Celtic kontakt med Godset og de ønsket Ronny Deila som manager. Dette skjedde sommeren 2014. Ronny som ble tatt over til Glasgow i eget fly. Sammen med blant annet sin agent Tore Pedersen.

Beskriv Celtic som fotballklubb med stikkord?

Familie, passion, religion, samfunnsansvar, arbeidsplass og en klubb med historie for positiv fotball. Mye av de samme kan jeg si om Vålerenga, sier Ronny med et smil.

Hvor tøft er det å være manager for Celtic?

Presset er enormt. Du må takle press og tempoet er høyt på og utenfor banen. Det er forventninger om resultater. På verdensbasis følger ca 10 millioner Celtic. Supportere som virkelig bryr seg om klubben. Samtidig opplever du så mye i en storklubb som Celtic. Minner for livet. Jeg lærte masse som manager og menneske under oppholdet i Skottland.

Jeg er også veldig fornøyd med å bygge opp et nytt lag av yngre spillere. Et lag som dagens manager Brendan Rodgers bygger videre på.

Er det noen stor forskjell på treningsmetodene i Celtic og Vålerenga?

I Celtic spilte vi mange flere kamper under sesongen. Vi jobbet mye med restitusjon. Finne den riktige balansen med trening og hvile mellom kampene. Treningene mellom kampene ble også preget av dette. Men det vil ikke si at treningene ble av dårligere kvalitet. Det er også mentalt utfordrene å spille så mange kamper.

Riktig kosthold er svært viktig og dette var et område vi tok tak i, sier Ronny. Som tok med seg kostholdsveileder Kenn Hallstensen fra Godset til Celtic. Det handler om kunnskap og vi opplevde positive endringer med fokus på kostholdet. Riktig inntak av karbohydrater og fettprosentmålinger som stikkord. Drikker skotske fotballspillere mer alkohol enn norske spillere? Jeg hadde ingen problem med dette, sier Ronny. Vi hadde to eller tre hendelser med yngre spillere, men dette ryddet vi raskt opp i. Det har skjedd mye positivt rundt drikkevanene til britiske fotballspillere. Men nå det er sagt, skottene vet å nyte en pint når de har muligheten.

Hvordan opplevde du rivaliseringen mellom Celtic og Rangers?

Old Firm oppgjørene må oppleves og det er et ekstremt trykk rundt kampene. Her blandes fotball med politikk, religion og sosiale ulikheter. Et av verdens største lokaloppgjør, uten tvil.

Celtic som ble startet av Andrew Kerins (mer kjent som Brother Walfrid) for fattige og undertrykte på Glasgows østkant. Den første kampen mellom klubbene skjedde 28. mai 1888 og til nå har rivalene møttes 408 ganger. The Bears har et lite overtak totalt med 159 seire, mens Celtic har 151 triumfer over sin argeste motstander.

Du følte virkelig «hatet» på kroppen og hele klubben var i helsepenn. Celtic som har ca 400 ansatte i sin organisasjon.

Ronny fikk oppleve to kamper mot Rangers. I sin første sesong 2014/15 vant de 2-0 i semifinalen i Ligacupen. Men de måtte gi tapt sesongen etter da de tapte semifinalen i Scottish Cup. Kampen endte 1-1 etter full tid og det sto 2-2 etter ekstraomganger. The Bhoys var sterkest fra krittmerket og vant 5-4 på straffer. Begge kampene ble spilt på Hampden Park.

Fra venstre: Bent Uvaag Johansen, Ronny Deila og Harald Harsson.

Hvilke spillere imponerte deg mest i din tid som Celtic manager?

Jeg ønsker å nevne noen spillere. Først og fremst er det Scott Brown. En midtbanekriger og leder på og utenfor banen. Han er også en sosial person som bidrar positivt i spillergruppen. Virgil Van Dijk. Jeg forstod veldig tidelig han ville bli en mistopper av verdensklasse. Southampton så hans storhet på banen da The Saints hentet han til PL spill i 2015. Patrick Roberts som vi hadde på lån fra Manchester City. Meget talentfull flankespiller som kom til oss i januar 2016. Patrick har spilt på alle aldersbestemte landslag for England. Han vet hvor målet står, scoret 15 mål på sine 43 kamper i Celtic. Han er nå tilbake i City. Leigh Griffiths. Goalgetter som vi hentet fra Wolves 1. februar 2014. PFA Scotland Player of the Year sesongen 2015/16. Banket inn 39 mål for laget til Ronny Deila i aktuelle sesong.

Har du kontakt med Celtic idag?

Jeg har god kontakt med klubben og de sender meg invitasjoner til kamper og andre sosiale

tilstelinger. Skulle reist oftere over, men det er godt å vite de ikke har glemt meg. Høy på selv har aldri Ronny Deila vært. Han blir veldig interessert når jeg nevner den norske supporterklubben til Celtic. De ser kampene sammen på Oslo Sportsbar i Gamlebyen. Se ikke bort fra Ronny tar turen til Schweigaardsgate 50 og ser kamper med likesinnede i fremtiden.

Frister en trenerjobb i England i fremtiden og hvilken klubb i England er du supporter for?

Det er selvfølgelig interessant en gang i fremtiden. Jeg gikk en god skole under Celtic oppholdet, men det er en tøff konkurranse om managerjobbene i England.

Han er veldig klar på Vålerena er klubben hans og vil jobbe knallhardt for å oppnå de mål hovedstad-klubben setter. Som Liverpool-supporter har han stor tro på suksess med Jürgen Klopp som manager! Vi ønsker Ronny lykke til med trenerjobben i Vålerenga. En fremtidig landslagstrener? Ja, spør du meg.

Celtic Supporterklubb

Celtic Supporters Club Norway (CSCN) ble stiftet i 1991 og vi har i dag omtrent 150 medlemmer. Høsten 2016 markerte vi CSCNs 25 års jubileum med en stor fest i Oslo hvor Glasgow-bandet Charlie and The Bhoys spilte. CSCN legger stor vekt på det sosiale og vi møtes på Oslo Sportsbar i Schweigaardsgate hver gang Celtic vises på TV. Ellers så gir vi ut tre utgaver av medlemsbladet «News From Paradise» hver sesong. Hjemmesiden www.cscn.no samt Facebook oppdateres med egenprodusert stoff flere ganger hver uke. CSCN har også to sesongbilletter på Celtic Park som medlemmer kan bruke etter «første mann til mølla» prinsippet. Medlemskap koster kr. 200,- pr. sesong og 50 kr. for familiedlemmer.

Årets
fotballtur
til England

Ving er Norges største arrangør av fotballreiser til England. Vårt søsterselskap Thomas Cook Sport er offisiell samarbeidspartner til en rekke storklubber.

Derfor kan vi tilby meget prisgunstige pakker. Alle våre fotballreiser er dekket av pakkereiseloven og vårt medlemskap i Reisegarantifondet gir deg best mulig beskyttelse.

Bestill din fotballreise på
ving.no/fotballturer

Thomas Cook
Sport

VING